sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 340 ■ 14 Kasım 2008 ■ 1 YTL

Doğalgaz elektirik:

ZAMLAR GERİ ALINSIN

Elektriğe 10 ayda yüzde 52 zam yaptılar.

Doğalgazı bir gecede yüzde 22,5 zamlandırdılar.

Enflasyon yüzde 10'u aşarken kamu çalışanına, asgari ücretliye, emekliye sadece yüzde 4 ücret zam yaptılar.

Şimdi mecliste 2009 yılı bütçesini görüşecekler. Bütçede çalışanlara ve sosyal harcamalara ayrılan payı kıstılar. IMF'ye ve borç aldıkları kapitalistlere ödedikleri faizler için vergilerimizi kullanıyorlar. Ama biz çalışanlara hiç ama hiçbir şey vermiyor.

Her fırsatta ekonomik büyümeyle, Türkiye'de kişi başına düşen gelirin artmasıyla övünen başbakan çalışanlara karşı acımasız. AKP kendisine oy veren yüzde 47'yi hiçe sayıyor. Hükümet sadece TÜSİAD'ı yani parası olanları dinliyor. Bize insanca yaşayacak bir ücreti çok görenler ard arda yaptıkları zamlarla bizi açlığa itiyor.

Elektrik ve doğalgaza yapılan zamlar hepimizi çileden çıkardı. Kredi kartı ya da tüketici kredisi borçlarını geriye ödemeyenlerin sayısı artıyor. Toplam verginin sadece yüzde 3'ünü ödeyen zenginlere yeni vergi indirimleri kapıda.

TÜSİAD başbakanın koluna girmiş. IMF'yle anlaşın diyor. IMF ile anlaşma onlara prestij ve güvenilirlik getirecek. Yani kredileri artacak. Nasıl olsa iç borç faizlerin verginin yüzde 80'ini ödeyen çalışanlar verecek değil mi?

Hayır! Çalışanlar ve yoksullar zamlara öfkeli. Kamu emekçileri sendikaları 29 Kasım'da Ankara'ya yürüyor. Talep zamların geri alınması. KESK krizin faturasını çalışanların değil patronların ödemesini istiyor. KESK'i destekleyelim. Hep birlikte tepkimizi gösterelim ve hükümetin zamları geri çekmesini isteyelim. Birleşirsek kazanabiliriz

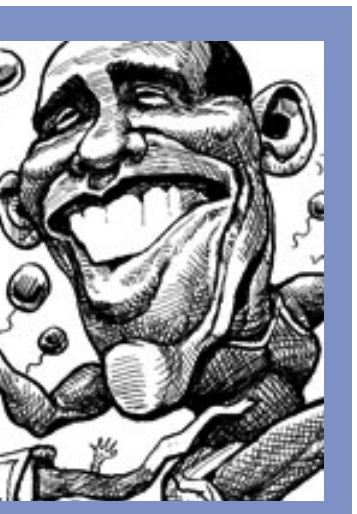

Obama değişimin adresi mi?

- Obama'ya oy verenler
- Bush'un ardından savaş politikaları
- Muhafazakar Amerika yok olmadı
- ABD'nin ırkçı yüzü

sayfa: 6-7

Türk solunun milliyetçiliği

Roni Margulies

sayfa: 9

AKP halkı değil TÜSİAD'ı dinliyor

sayfa: 3

Vecdi Gönül istifa!

Bu topraklarda Ermenilerin, Rumların, Türk olmayanların başına kötü şeyler geldi. Bunu artık herkes söylüyor. Ama bir bakan, bir savunma bakanı çıkıp milli kimlik uğruna kan dökülmesini, insanların öldürülüp, yaşadığı yerlerden kovulmasını savunuyor:

"Bugün eğer Ege'de Rumlar devam etseydi ve Türkiye'nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi, bugün acaba aynı milli devlet olabilir miydi? Bu mübadelenin ne kadar önemli olduğunu size hangi kelimelerle anlatsam bilmiyorum ama eski dengelere bakarsanız, bunun önemi çok açık ortaya çıkacaktır. Bugün dahi Güneydoğu'da verilen mücadelede bu nation building'de kendilerini mağdur sayanların katkısını, özellikle tehcir sebebiyle mağdur sayanların katkısını reddedemeyiz. O halde Türkiye'nin gerçekten çağdaş, medeni ve aydınlanmış insanların ülkesi olabilmesinde Cumhuriyet'in başlangıcındaki prensipler çok önemliydi."

Gönül, 85. yılında yurttaşlarının mutsuz ve yoksul olduğu cumhuriyet için şimdi sıranın Kürtler de olduğunu söylüyor. Gönül istifa etmeli, hiç beklemeden. Bunu yapmıyorsa başbakan onu görevden almalı. AKP eğer Kürt-Türk ayrımı yapmıyorsa Gönül gibileri saflarından kovmalı.

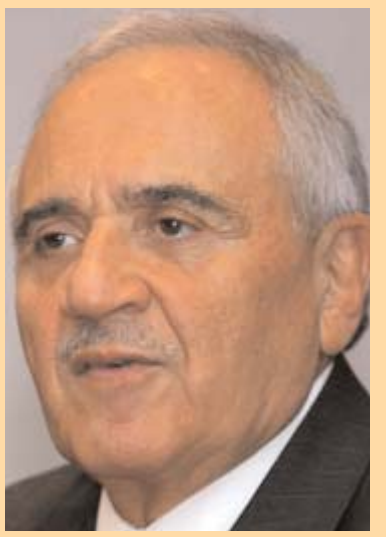

Bursa Eğitim-Sen:
İş güvencesi ve kadro istiyoruz!

Eğitim-Sen Bursa Şubesi, 5 Kasım'da yapılacak 13 bin sözleşmeli öğretmen atamasına karşı tüm öğretmenlere iş güvencesi ve kadro talebiyle eylem yaptı. Heykel Orhangazi Parkı'nda bir araya gelen Eğitim-Sen üyeleri adına basın açıklaması Eğitim-Sen Şube Sekreteri Betül Öztürk tarafından yapıldı. Son yıllarda benimsenen sözleşmeli istihdamın yavaş yavaş Milli Eğitim Bakanlığı'nın temel politikası ve şov malzemesi haline geldiğini söyleyen Şahin, "Bugün kamu hizmetleri alanını bir bütün olarak tasfiye etmek, ticarileştirmek için büyük bir uğraş içinde olan AKP hükümeti, eğitime yeterli bütçe ayırmayıp katkı payı, kayıt parası adı altında toplanan yasadışı paralarla eğitimi piyasalaştırıp halkın eğitim hakkını gasp ederken, eğitim emekçilerini ücretli, sözleşmeli, iş güvencesiz çalıştırarak IMF politikalarını hayata geçiriyor" dedi. "Eşit işe eşit ücret", "Ücretli sözleşmeli köle olmayacağız" gelecek sloganları atıldı.

İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi:
Doğal gaz zammına hayır!

6 Kasım'da SES İşyeri Temsilciliği'nin çağrısı ile öğle arasında hastane bahçesinde toplanan sağlık çalışanları hükümetin zam politikası , sosyo-ekonomik programı ve IMF ile anlaşma girişimini protesto etti.

300 dolayında sağlık çalışanın katıldığı eyleme, SES İzmir, DİSK, İzmir Tabip Odası ve Emekli-Senliler de destek verdi katılarak destek verdi. Hükümeti protesto etmek için balonlar patlatıldı.

SES İşyeri Temsilcisi Dr. İsmail Karademirci zamlara ve dayatılan sefalet ücretine dikkat çekerek, eylemlerin artarak süreceğini açıkladı.

SES İşyeri temsilciliği adına basın açıklamasını yapan Mevlüt ÜLGEN ise "zam politikası , sosyo-ekonomik programı ve IMF ile anlaşma çabasına karşı emekçilerin, ezilenlerin, halkın kendi mücadelesini örgütlemesi gerekiyor" dedi ve ardından KESK'in eylem programını açıkladı.

Sağlık çalışanları eylemlere aktif olarak katılacaklarına ve hükümet bu uyarıları dikkate almazsa üretimden gelen gücünü kullanmaya söz verdi.

- 11 Kasım: "Krizden çıkış için emek ve demokrasi programı" açıklanıyor
- 15 Kasım'da Türkiye'nin her yerinde oturma eylemleri ve basın açıklamaları var
- 29 Kasım'da Türkiye'nin dört bir yanından çalışanlar Ankara'da buluşuyor

Krize ve zamlara karşı eylemler başladı

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) krize karşı eylemlere başladı. Ankara, İzmir ve Bursa'da basın açıklamaları yapıldı. İstanbul Kadıköy'de bir yürüyüş gerçekleşti. Kamu emekçileri tüm çalışanları krize ve zamlara karşı sesini yükseltilmeye ve birleşik mücadeleye çağırdı.

KESK'in çağrısı hemen ses getirdi. TTB, Çiftçi-Sen, DİSK gibi sendika ve meslek örgütleri KESK'in çağrısına uydu.

Kamu emekçileri gibi Türk-İş'li işçiler de harekete geçti. 15 Kasım'da tüm illerde gerçekleştirilecek oturma eylemleri ve basın açıklamaları hükümet uyarılacak.

DSİP, Küresel BAK ve Küresel Eylem Grubu 29 Kasım yürüyüşüne çağrı yapan sokak kampanlarına başladı. Sosyalistler, antikapitalistler ve savaş karşıtları 29 Kasım Ankara mitinginde Küresel BAK kortejinde hep beraber yürüyor.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de işçiler krizin faturasını ödemeyi reddediyor. Yılladır darbelerin ve yeni-liberal ekonomik politikaların saldırısına uğrayan işçilerin yeni bir hareketi başlatmasının koşulları hızla oluşuyor.

KESK ne istiyor?

KESK ve onu destekleyen bir çok örgüt hükümeti IMF ve TÜSİAD'ı değil çalışanları dinlemeye çağırıyor.

AKP'nin bir an önce "Krizden çıkış için emek ve demokrasi programı"nı hayata geçmesi talep ediliyor.

KESK'e göre dünyayı sarsan kriz kâr hırsının bir sonucu. Çalışanlar değil kapitalistler fedakarlık yapmalı.

KESK'in eylemlerinde şu talepler öne çıktı:

- Doğal gaz ve elektrik zammı geri alınsın.
- 2009 bütçesinden çalışanlara ve sosyal harcamalara daha fazla pay ayrılsın.
- Askeri ve güvenlik harcamalarına ayrılan kaynakların, eğitim ve sağlık bütçelerinden fazla olması kabul edilemez.
- IMF ile yeni bir anlaşma yapılmasın.

Türk-İş 12 Kasım'da İGDAŞ'a yürüyor

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu Krize ve doğal gaz zammına karşı bir eylem düzenliyor. 12 Kasım'da 12.30'da Vatan Caddesi Metro Durağı önünde toplanacak işçiler buradan İGDAŞ Bölge Müdürlüğü'ne yürüyecek. Burada bir basın açıklaması yapılacak.

Türk-İş İstanbul Şubelerinin çağrısı "Ekonomik krizin faturası her alanda işçi ve emekçilere çıkarılmak isteniyor" tespiti ile başlıyor. Hükümetin doğal zammı ile "işçi ve emekçilerin yaşamlarını değil sermayenin çıkarlarını düşündüğünü" söyleyen Türk-İş "Bir yandan işten çıkarmalar, diğer yandan doğalgaza yapılan zamlar ile işçi ve emekçiler girmekte olduğumuz kış mevsiminde zaten ödeyemeyeceği kabarık faturalarla ve açlıkla yüz yüze bırakılmak isteniyor" dedi.

Doğalgaza yapılan zamların geri çekilmesi ve kriz bahanesiyle yapılan kitlesel işten çıkarmaların derhal durdurulması talepleriyle yürüyecek olan Türk-İş tüm çalışanları mücadeleye çağırdı.

KESK Ankara Şubeleri:
Hırsız Gökçek!

6 Kasım'da KESK Ankara Şubeler platformu tarafından "doğalgaz zamları geri çekilsin" , "Hırsız Gökçek" sloganıyla Eğitim-Sen 1 Nolu Şube'den Büyükşehir Belediyesi'nin önüne kadar yürüş düzenlenip, basın açıklaması okundu. Polisin olağanüstü ablukası gösteriyi izleyenlerin de yürekten katıldıkları talepler doğrultusunda harekete geçmesinin engellendiğinin göstergesiydi. 300 KESK'li insanlardan büyük alkış aldı.

Eğitim-Sen İzmir Şubeleri:
Savaşa değil eğitime bütçe

Eğitim-Sen İzmir Şubeleri 8 Kasım'da İzmir'de, eski Sümerbank önünde sözleşmeli çalıştırmayı protesto etti. Eğitim-Senlilere soruşturma ve sürgünlerin durdurulması talep edildi..

"Ücretli, sözleşmeli çalıştırmaya son! Sürgünlere hayır" pankartının açıldığı eylemde "Çelik istifa", "Savaşa değil eğitime bütçe", "ücretli köle olmayacağız" dövizleri taşındı. Eğitim-Sen İzmir Şubeleri adına basın açıklamasını Eğitim Sen 4 No'lu Şube Başkanı Cevat Düzci okudu.

KESK İstanbul Anadolu Yakası Şubeleri:
Zamlar geri alınsın!

"Doğal gaz zammına hayır!", "Zamlar geri alınsın!", "Savaşa değil emekçiye bütçe" sloganlarıyla İskele Meydanı'na yürümek isteyen eylemciler polis tarafından engellendi. Polis engellemesine, ana yolun kapatılmasını gerekçe gösterdi. KESK'lilerin ısrarı sonunda Bahariye Caddesi, Serasker Caddesi ve Çarşı üzerinden İskele'ye yürüyüşün önü açıldı. Kamu emekçileri böylece öğlen saatlerinde tıklım tıklım olan Kadıköy Çarşısı'nın içinde yürüme fırsatı buldu. Kortej orada bulunan bir çok kişi tarafından alkışlarla desteklendi. Doğal gaz zammı geri alınsın sloganı bir çok kişi tarafından sözlü olarak onaylandı. Yürüyüş sırasında KESK aktivistleri megafonla yaptıkları konuşmalarda çalışanları zamlara karşı birlikte mücadele etmeye çağırdı.

Susma sustukça yeni zamlar gelecek" sloganlarıyla İskele Meydanı'na varıldı. Burada KESK İstanbul Şubeleri adına yapılan basın açıklamasını Eğitim- Sen 2 No'lu Şube Başkanı Mustafa Kovanlık okudu.

Kâr değil insan
29 Kasım'da Ankara'da!

Çağla Oflas

Henüz ne kadar şiddetli olacağı bilinmeyen bir krizin başlangıcındayız. Bu krizin 1929 yılında yaşanan büyük bunalım ya da 1973 yılında yaşanan petrol krizi kadar ağır sonuçlara yol açıp açmayacağı henüz bilinmiyor. Ancak kesin olan şu ki, bu krizle birlikte piyasanın her türlü sorunu çözmeye kadir güç olduğunu, "bırakınız yapsınlar,bırakınız geçsinler" politikaların tek alternatif olduğunu anlatan yeni liberalizmin sonuna gelindi.

Kesin olan bir başka şey ise; patronlar bu krizden çıkmak için çalışanlara saldıracak. Daha şimdiden dünyanın pek çok yerinde işten çıkarmalar başladı. Bankaları kurtarmak için milyarlarca doları harcamaktan çekinmeyen hükümetler dünyada açlık sınırının altında yaşayan bir milyar insanı, ya da Sahra Altı Afrika'da AİDS'ten ölen insanları kurtarmak için kıllarını kıpırdatmazken, bankaları kurtarmak için bir milyar doları harcamaktan hiç çekinmediler.

Faturayı biz ödemeyeceğiz

Küresel sermaye şimdiden krizin sorumlusu olmayan milyarlarca insana krizin faturasını ödetmek için harekete geçti. Türkiye'de egemen sınıf panik içinde hükümetin krize karşı önlemeler almasını bekliyor. Kamu harcamalarının daha da kısıtlanmasını, IMF'yle Stand By anlaşmasının bir an önce imzalanmasını, işsizlik fonlarının sermayeye aktarılmasını istiyor. Hükümet ise emekçilere saldırı programını 2009 yılı bütçesiyle açıkladı. Meclis gündemine gelen 2009 yılı bütçesinde faiz ödemeleri ve savunma harcamalarına ayrılan miktar artarken, sosyal harcamalar kısıtlanıyor. Kamu çalışanları için öngörülen ücret artışları ise açlık sınırının altında. Bu yetmezmiş gibi doğalgaz ve elektriğe yapılan zamlarla milyonlarca insan açlık tehlikesiyle karşı karşıya bırakılıyor.

Hareketin birliği sağlanmalı

KESK 2009 yılı bütçesine karşı eylem hazırlığı içinde. Eylemi bir çok sendika ve meslek örgütü de destekliyor. 29 Kasım 2008 tarihinde Ankara'da 2009 bütçesine karşı yapılacak. KESK eylemi şimdiden diğer sendikaları ve meslek örgütlerini harekete geçirdi. Ancak mücadeleye KESK ve DİSK'in yanında TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'in de katılması önemli. Bunun için işyerlerinde yaygın bir kampanyayla işçi hareketinin birliliği sağlamalıyız. Tüm çalışanlar ortak talepler etrafında birleştiğinde, milyonlarca insan sokağa çıktığında hükümetin işi zorlaşacaktır. Bunun için de 29 Kasım sadece bir başlangıç olmalı, 29 Kasım'dan sonra da işyerlerinde, okullarda ve sokaklarda kampanyalarla daha büyük kitlesel gösteriler örgütlemeye devam etmeliyiz.

Bugün egemen sınıfın hareketi bölen söylemlerine karşı çok daha fazla insan sokağa çıkıyor. Binlerce insan darbeye karşı, Kürt sorunu, ermeni sorunu, baş örtüsü takma yasağı gibi pek çok sorunda özgürlüklerden ve ezilenlerden yana taraf oluyor. Bütün bu olup bitenler hareketin birliliği açısından da çok önemli. Demokrasi ve özgürlük mücadelesindeki her türlü kazanım ezilenlerin birleşmesini sağlayacaktır.

Emekçilerin krize yanıtı var

Geçtiğimiz 30 yıl boyunca anti kapitalist hareket yeni liberal politikalara karşı mücadele etti ve önemli kazanımlar elde etti. Bugün artık yeni liberal politikalara karşı mücadele etmek çok daha kolay. Bugün hem Türkiye'de hem de dünyada milyonlarca sayıda insan hükümetlerin sosyal harcamalara daha fazla bütçe ayırabileceğini, sağlık ve eğitim hizmetlerinin ücretsiz verilebileceğini, hükümetler bankaları değil, insanları kurtarmak için harekete geçse açlık sorunun ortadan kalkabileceğini biliyor.

İtalya'da şimdiden 1 milyon kişi Berlusconi Hükümeti'nin eğitim hizmetlerini kısmasına karşı sokağa çıktı. Hareketimiz artık çok daha büyük. Kazanmak için çok daha büyük olanaklara sahibiz. Küresel kapitalizm milyonlarca insan önünde teşhir olmuş durumda. Milyonlarca insan sömürüye karşı ve saygı görmek istiyor ve milyonlarca insan ortak talepler etrafında hareket edebiliyor.

Metal işçileri her Cuma servisten erken iniyor, fabrikaya yürüyor

100 bin metal işçisini ilgilendiren toplu sözleşmeler uyuşmazlıkla sonuçlanmıştı. Birleşik Metal-İş sendikası işçilerin taleplerinin kabul edilmesi için Cuma eylemlerine devam ediyor. 7 Kasım'da dördüncüsü gerçekleşen servis eylemine yaklaşık 10 bin metal işçisinin katıldı.

İşçiler "Alınterime Saygı İstiyorum", "Sefalet Zamlarına Hayır", "Fazla Mesai Ücretime Dokundurtmam" "Kazanılmış Haklarıma Dokundurtmam", "Krizin Faturasını Sorumluları Ödesin", "İkramiyelerimiz Asla Vermeyiz", "Kar Rekorlarından Payımı İstiyorum", "Ürettik Kazandırdık Hakkımızı İstiyoruz", sloganlarının yazılı olduğu rozetler takıyor.

Cuma sabahları fabrikaya 1-2 kilometre mesafede servisten inen metal işçileri işyerlerine doğru sloganlar eşliğinde yürüyor."MESS (metal işverenleri sendikası) dayatmalarına hayır! Hak yoksa barış da yok, alınterimizin hakkını istiyoruz!" pankartları taşınıyor. Gebze Sarkuysan, Areva, Akkardan, Makine Takım, Çayırova Boru, Yücel Boru, Poly Metal, Bosal Mimaysan ve Kroman Çelik fabrikalarına yürürüyüşler yapıldı. Kocaeli'de Bekaert ve Standart Fabrikası işçileri, Ege Serbest Bölgesi'nde Delphi Dizel ve Lisi-FTB fabrikaları işçileri, İstanbul'da ABB Kartal/Dudulu, Aksan ve Paksan işçileri de yürüdü. Bursa'da Gramer, Prysmian ve SCM fabrikalarında, Çimsataş'ta işçiler eylem yaptı. Eylem konuşmaların da krizin faturasını ödemeyeceğiz dendi.

AKP halkı değil TÜSİAD'ı dinliyor

Hükümet ard arda çalışanları yoksullaştıracak kararlara imza attı. Elektriğe 10 ayda yüzde 58 zam, doğalgaza yüzde 22,5 fahiş zam halkın çoğunluğunun tepkisini topladı. 2009 bütçesinde sosyal harcamaları kısmayı planlayan hükümet TÜSİAD'ın baskısıyla IMF'yle masaya oturtuluyor.

IMF ile anlaşma yapan ülkelerin kredisi artıyor. Ancak son 30 yıldır bütçelerden çalışanlara ve sosyal harcamalara ayrılan pay kısılırken IMF'ye ve kapitalistlere ödenen borç faizleri pastanın en büyük dilimini götürüyor. AKP, kendisini 2 kere hükümete getiren ve kapatılmasını engelleyen yüzde 47'ye sırtını dönüyor. Türkiye'de tüm zenginliğe el koyan yüzde 1'lik azınlığı dinliyor.

Kürt sorununda çözümsüzlük

AKP'nin sadece ekonomik değil demokratikleşme yönündeki iddiaları da yerle bir oldu. Aktütün baskını hakkındaki gerçekleri açıklayan Taraf Gazetesi, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ tarafından tehdit edilmişti. Başbakan Başbuğ'u savunurken Taraf'ı aynı şekilde "terör cephesinde" durmakla itham etmişti. Bu tutumu DTP'ye yönelik hükümet ablukasının artırılması, Diyarbakır Belediyesi'ni almak için bölgede gerilimi artıran politikalar izledi. Türkiye'de yaşayanların çoğu bunun tehlikeli bir gidiş olduğunu gördü. Şahin politikalar "demokrat" başbakana bir anda "ya sev ya terk et" dedirtti.

Yeni Şafak gazetesi yazarı Fehmi Koru bu durumu "Obama geldi Bush oldu" şeklinde değerlendirince Erdoğan'ın hışmına uğradı. "Sevsinler seni" şeklindeki steril küfür Koru gibi AKP çizgisinde olan

bir çok isim tarafından eleştirildi.

Tüm bunlar bir yalpalama değil, köklü bir dönüşüme işaret ediyor.

Zor zamanların adamı

CHP'li Kılıçdaroğlu tarafından yolsuzluk ve uyuşturucu baronluğuyla suçlanan AKP'nin başındaki isim Dengir Mir Mehmet Fırat görevden alındı.

Yerine ise tüm zamanların adamı Abdülkadir Aksu geldi. 2003-2004'te gerçekleşen 3 başarısız darbe girişimi, 2006'da Danıştay baskını, 2007'de Hrant Dink suikasti ve Malatya sırasında içişleri bakanlığı koltuğunda oturan Aksu AKP'nin devletli yüzü.

Aksu da 301. madde savunucusu Cemil Çiçek ve Melih Gökçek gibi merkez sağdan geliyor. 12 Eylül yıllarında vali olan Aksu, bugün hırsız diye anılmaktan dolayı adını değiştirmeyi tartışan ANAP'ta politikaya atıldı. İçişleri Bakanlığı onun içindi. 1991'de Zonguldak'tan Ankara'ya yürüten maden işçilerinin lideri sendikacı Şemsi Denizer'e bizzat tokat attığı yazılmıştı.

Aksu, savaşın ve çatışmaların en fazla şiddetlendiği 1995-1999 yılları arasında Kürt politikalarında birinci derecede rol oynadı. 22 Temmuz 2007 seçimleri öncesinde AKP'de en fazla eleştirilen, kimi yazarlarca AKP'nin içindeki devletin eli olarak görülen Aksu bir süredir geride dururken başbakan tarafından partinin başına getirildi.

AKP hem Kürtlerle uğraşıyor, hem de çalışanlarla. Kendisini darbeyle devirmek isteyenlerin de koluna giriyor. Neden? Çünkü TÜSİAD uzun zamandır bu durumu istiyor. 2007'de AKP ile onu devirmek isteyen ordu arasındaki gerilim boyunca TÜSİAD AB yolundan sapılmaması ancak çatışmanın olmamasını istemişti. 27 Nisan e-muhtırasına ve AKP hakkında açılan kapatma davasına karşı açık bir tutum sergilmeyen TÜSİAD üyelerinin yurtdışındaki bir çok toplantıda AKP'nin kapatılacağı ve kapatılması yönünde sözler sarf ettiği basına sızmıştı. Patronlar gerilimin arttığı ve Anayasa Mahkemesi'nin egemenliği paylaştığı anlarda hep krizden, kârlarının düşmemsinden bahsettiler. Onların derdi demokrasi değildi. Türk halkının çoğunluğu demokrasi ve refah için AB'yi desteklerken onlar sadece kendi ayrıcalıklarını düşündüler. AKP'nin güçlenmesini istemeyen büyük sermaye onu bir merkez partisine çevirmek istedi. 2001 yılında sandıktan süpürülen ANAP ve DYP gibi devletçi sağcı klasik bir düzen partisine. Ancak AKP'ye oy veren ya da vermeyen çalışanlar için TÜSİAD'ın istekleri kabul edilemez.

Galatasaray'ın yeni stadında grev!

Geçtiğimiz hafta Galatasaray Spor Kulübü'nün İstanbul Seyrantepe'de yapımı sürmekte olan stadında çalışan yaklaşık 700 işçi maaşlarını alamadıkları ve çalışma şartlarının güçlüğü gerekçesiyle iş bırakma eylemi yaptı.

İşçiler, sigorta primleri yatırılmadığı için hastaneye dahi gidemediklerini, yemekhane ve yatakhanelerinin kullanılamaz olduklarını dile getirirken, TOKİ ve inşaat yetkilileri basın mensuplarının sorularını yanıtlamaktan kaçındı.

Taşeron firma Tera İnşaat'ın yöneticisi Osman Gündoğdu yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"*İnşaatımızda mühendisler ve operatörler dışında sahada 600 işçimiz çalışıyor. Ödemelerimizi 10-12 gün kadar geciktirdik.*

Cuma günü ödeyeceğimizi söylemiştik ama onu da yapamadık. İşçilerden böyle sert bir tavır beklemiyorduk. Bazı işçilerimiz bu konuda tepkiliydi, ortak bir kararla bu sabah çalışmaya çıkmadılar. Derhal geldik ve kendileriyle tekrar görüştük. Çalışmak isteyenler işlerinin başlarına döndü. Onlardan çalışmak istemeyenlerin listesini istedim. Bunu bekliyorum. Çalışmak istemeyenlerin ödemelerini yapıp işlerine son vereceğiz ve yeni işçiler getireceğiz. Bu yalnızca bir günlük bir duraksamadan ibarettir. Kompleks inşaatımız devam ediyor."

Galatasaray'ın Aslantepe Stadı işçilerin çalınan emekleri üzerinde yükseliyor.

Devlet in ve CHP'nin kıskacında

Alevi mitingi bir açılım mı?

Ahmet Yıldırım

9 Kasım'da Ankara'da alevi örgütlerinin gerçekleştirdiği "Ayrımcılığa karşı eşit yurttaşlık hakkı" mitingi hem öncesinde hem de sonrasında epeyce ses getirdi. On binlerce kişinin katıldığı mitingde (kimi gazetelere göre 100 bin)cem evlerine ibadethane statüsü verilsin, zorunlu din dersi uygulamasına son verilsin, Madımak Oteli müze yapılsın, Alevi köylerine cami yapılmasın, diyanet işleri başkanlığı lağvedilsin, inanç ayrımcılığına son verilsin gibi talepler sık sık dile getirildi.

Bu talepler hem inanç özgürlüğünü temsil ettiği için, hem de diğer inançlarla eşitlik istediği için koşulsuz desteklenecek talepler.

Türkiye'de resmi ideoloji her türden farklılığı yok saydığı ve sindirmeye çalıştığı için toplumun farklı kesimlerinin temel hakları için mücadeleye atılmaları olsa olsa demokrasinin gelişimine katkıda bulunur.

Resmi dilde saldırılar

Miting öncesi bazı gazeteler ve resmi ideoloji ile yakın bağlara sahip kimi alevi vakıfları mitingi karalama yoluna gittiler. Örneğin gerçekte Alevileri temsil ettiğini söyleyen Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan mitingi düzenleyenleri Marksist, ateist, kışkırtıcı olarak niteledi. Aleviler, inançlarını siyasi pazarlık konusu yapan her dönemin adamı olan İzzettin Doğan'ı iplemediler ki mitinge kitlesel katılım sağladılar. Zaman gazetesi ise mitingi düzenleyenleri Sivas'ı hatırlatarak provokasyonla suçladı. Ergenekon ve darbe sürecinde iyi bir rota izleyen Zaman gazetesi bu tutumu ile hemen tökezledi. Zaten ideolojileri gereği Zaman gazetesinden özgürlük ve demokrasi konusunda tutarlılık beklemek gerçekçi değil. Hükümet kanadından ise Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan sorumlu devlet bakanı Said Yazıcıoğlu, Alevilerin taleplerine "bu tür uç fikirlere itibar etmiyoruz" diyerek karşılık verdi. Bu da devlet katında alevi inancına nasıl ayrımcı bir gözle bakıldığının kanıtıydı.

Kemalistler laik değil

Kemalistler başta olmak üzere laikliği din ve devlet işlerinin birbirinden ayrı olması olarak tanımlayıp, sonra da diyanet işlerini resmi ideolojinin göz bebeği yapan ayrımcı bir anlayışla karşı karşıyayız. Alevi yurttaşlardan alınan vergiler de sonuç olarak on binlerce diyanet çalışanına ve cami yapımına gidiyor. Aynen gayrimüslimlerden alındığı gibi. Aynen bu ülkede yaşayan milyonlarca insandan sorgusuz sualsiz vergi aldıkları gibi. Mitinge katılanlardan alevi toplumunun önde gelen isimlerinden Veliyyiddin Ulusoy'un söylediği gibi bu ülkede inançlar arasındaki eşitsizliği çözecek mesele "herkes kendi inancını kendi finanse etsin." Laiklik ancak böyle kavrandığında sorunların çözümü için ciddi bir adım atılacaktır.

Mitingin düşündürdükleri

Mitinge ilişkin bütün bu ayrımcılık kokan eleştirileri bir kenara bırakacak olursak, mitingin kimi politik yönlerini de eleştirmek gerekir. Son günlerde alışıla geldiği üzere, talepleri dile getirmek ya da protesto etmek üzere olsun her hükümet karşıtı eylem ulusalcı bir çizgide şeriata karşı eylem yapmak isteyenlerin çekişmesine sahne oluyor. Yıllardır ezilenlerin ortak mücadelesine inanılmaz zararlar veren laik- şeriatçı sahte ikilemine sıkışan sol bu çekişmede başı çekiyor. Tabi ki Kemalist ideolojinin has partisi CHP'de gücü ve olanaklarıyla bu çekişmeden galip çıkıp gösterilerde karanlık gibi çöküyor. Alevi mitinginde DTP milletvekillerinin kürsüden indirilip, CHP'lilere yer açılması bunun kanıtı.

Bütün ezilenlerin sorunları da çözümleri de ortak

Doğru taleplerle yola çıkan bir gösteride ulusalcıların sahne alması, doğru olarak CHP'nin seçim yatırımı yaptığı gibi eleştirilere konu oluyor. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Fevzi Gümüş'ün kürsüden yaptığı konuşmada bazı söyledikleri de bu kanıyı güçlendiriyor. Konuşmasının bir yerinde şöyle diyor Gümüş; "Bu işbirlikçi karanlık zihniyet yıkılacak (AKP'yi kastediyor) yerel seçimler bunun için başlangıç olacak." Fevzi Gümüş bu konuşmayı yaparken yanında CHP milletvekilleri ayakta onu alkışlıyor. Hani seçimlere ilişkin Alevilerin haklı taleplerini dile getirmeyen ve programına almayan partilere oy yok çağrısı yapsa anlaşılabilir bir şey. Ama sorgusuz sualsiz meseleyi şeriata bağlıyor. Aleviler cumhuriyetin kuruluşundan beri ayrımcılığa tabi tutulup katledilip, eziliyorlar. Bu nedenle hesaplaşılması gereken gerçek mesele Kemalist resmi ideolojidir. Ama mitingde bir alevinin el yazısıyla yazıp taşıdığı döviz alttan gelen değişimi de göstermesi açısından oldukça iyi. Dövizde şöyle yazıyor; "aleviler postal peşinde koşamazlar." Bütün ezilenler birbirlerini hakir görmeden mücadelelerini birleştirdiklerinde gerçek kazanımlar da peşi sıra gelecektir. Aleviler, Kürtler, azınlıklar, eşcinseller, işçiler, yoksullar ila, sorunlarının iç içebiribirinden ayrılmaz olduğunu görmeye başladılar.

'Gel Kürt buraya' diye seslenen darbeci

90 yaşındaki eski darbeci ve günümüzün sahte ressamı Kenan Evren, Obama'nın zaferini yorumlarken Türkiye'deki sıradan ırkçılığı da itiraf etti:

"Bugüne kadar Kürtlerle aramızda bir ayrılık gayrılık olmadı. Biz de Amerika'daki beyazlarla siyahlar arasındaki gibi şeyler olmadı. 90 yaşını geçtim, bilirim hiçbir zaman Türk-Kürt ayrımı yoktur. Askeri okullarda okurken, Kürt arkadaşlarımız vardı şakalaşırdık 'Gel Kürt buraya' derdik. Hiç kızmazlardı."

İnsan arkadaşlarına isimleriyle hitap eder. Askerlerin çocuksu lakaplardan hoşlandığını biliyoruz, böyle bir şeyde diyebilirdi. Ama bir Kürt subay, komutan, bakan olsa da bir ismi olamıyor. Ona 'Kürt' diye sesleniliyor.

GÖRÜŞ

Direnecek miyiz?

"*Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor, komünizm hayaleti*". **Komünist Manifesto**'nun ilk cümlesi önümüzdeki dönemde çok alıntılanacak, çok söylenecek tahminimce. "Komünizm" denmeyecek de, "işçi sınıfı mücadelesi" denecek belki, ama hayaletin gündeme gireceği kesin.

Daha şimdiden, ekonomik krizin yadsınamayacak şekilde patlak vermesinin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişken, Avrupa'nın çoktandır unutmuş olduğu mücadele biçimleri, genel grevler, devasa işçi yürüyüşleri gerçekleşmeye başladı.

Başlamasının nedeni bir başka hayaletin de ortaya çıkmış olması. Krizin maliyetini çalışanların sırtına yüklemeye çalışan patronların ve hükümetlerin hayaleti!

İtalya'da Berlusconi hükümeti 87 bin öğretmeni ve 44 bin eğitim yöneticisini işten çıkarmayı planlıyor. Bu ve benzer planlara karşı Roma'da 2 milyon kişilik bir işçi yürüyüşü oldu.

İrlanda'da sağlık bakımında yapılması düşünülen kesintilere karşı 15 bin işçi emeklisi yürüdü. Ayrıca, eğitimin paralı hale getirmesine karşı da 15 bin üniversiteli.

Yunanistan'da fabrikaların kapatılmasına ve demiryollarının birkaç parçaya bölünerek özelleştirilmesine karşı genel grev yapıldı.

Tüm Batı dünyasında, çalışanlar arasında müthiş bir öfke birikiyor. Amerikan seçimlerinde örneğin, McCain ile Obama başa baş giderken Ekim ayında krizle birlikte Obama yakalanamaz şekilde öne geçti. Bush önce iki dev konut kredisi şirketiyle bir dev sigorta şirketini kurtardı (bir yorumcu bunları "dünya tarihinin en pahalı devletleştirme operasyonları" olarak tanımladı), sonra bankalara 700 milyar dolarlık bir kurtarma paketi sundu. Temsilciler Meclisi'ndeki ilk oylamada bu paket reddedildi. Tüm temsilciler, seçmen tabanlarının pakete şiddetle tepki gösterdiğini ("Bankaları niye kurtarıyorsunuz? Bizi kurtarın!"), bu nedenle mecburen karşı oy kullandıklarını belirtti. Kriz koşullarında Demokratların Cumhuriyetçilere kıyasla biraz daha az acımasız davranacağını düşünen Amerikan halkı Obama'ya oy verdi. Cumhurbaşkanlığı için bir siyaha oy vermesi en zor olan kesimin, yani beyaz erkeklerin bile %45'i Obama'yı tercih etti. Tüm kamuoyu yoklamaları seçmenlerin tercihinin ekonomik nedenlere dayandığını gösteriyor.

İngiltere'de hükümetin dokuz ay önce devletleştirdiği Northern Rock konut kredisi şirketi, kredi borçlarını ödeyemeyenlerin evlerine el koymakta tüm diğer şirketlerden daha hızlı davranıyor. Bunun yarattığı öfke öyle böyle değil. "*Bizim ödediğimiz vergilerle batmaktan kurtarılan bir şirket, şimdi bizim evlerimize el koyuyor!*"

Türkiye'de ne olacak, henüz bilemiyoruz. Krizin etkilerini göstermeye başladığı ve giderek daha da keskinleşeceği çok açık. İşyerleri kapanacak, işsizlik çığ gibi büyüyecek, patronlar gemi azıya alacak, hükümet patronların sorunlarını hafifletmek için çalışanların tüm haklarına saldıracak.

Direnecek miyiz?

Kamu Emekçileri Sendikası KESK 29 Kasım günü eyleme çıkıyor. KESK 1990'larda işçi sınıfı mücadelesinin başını çekerken, bugün en küçük ve belki de en zayıf konfederasyon. Önemli değil ama. İşçi sınıfının küçük bir kesiminin bile kararlı bir mücadelesi sınıfın tüm diğer kesimlerini seferber eder, morallendirir, direnmenin ve kazanmanın mümkün olduğunu gösterir.

KESK tek başına kazanamaz. Gelen saldırının boyutları karşısında Türk-İş'in katılmadığı bir mücadeleyi kazanmak zordur. Ama KESK'in mücadeleye atılması, krizden en çok etkilenecek olan Türk-İş tabanını etkileyecektir, bu tabanın Türk-İş yönetiminin üzerinde basınç oluşturmasına yol açacaktır. Bugün çok önemli görünmeyebilir. Ama 29 Kasım, kriz karşısında Türkiye işçi sınıfının ne yapacağı sorusuna ilk cevap olacak belki de.

Roni Margulies

9 Kasım 1938

70. yılında Holokost'u anmak

F. Levent Şensever

Almanya'da 9 Kasım 1938'de patlak veren Nazi saldırıları, tarihe "Kristallnacht" olarak geçti. Almanca "kristal gece" anlamına gelen Kristallnacht, 9 Kasım 1938 gecesi Almanya'da Nazilerin Yahudi işyerlerine ve sinagoglarına karşı başlatılan organize kanlı saldırıların adıdır. Geceye "kristal" adı, saldırıdan sonra sokakları kaplayan cam kırıklarının ışıltılarından esinlenilmesi nedeniyle verildi.

Nazi Almanya'sında soykırım başlamadan önce yaklaşık 500.000 Yahudi (nüfusun yüzde 0,76'sı) yaşıyordu. Nazi propaganda mekanizması, Yahudileri, Almanya'nın 1918'deki yenilgisinin ve bunun sonucu ortaya çıkan yoksulluğun sorumlusu olarak "iç düşman" ilan ederek, organize etnik saldırılara başladı.

Hitler daha iktidarının ilk yılında, 1933'te Yahudi dükkânlarına karşı boykot çağrısı yaptı. Naziler o yıl içinde Alman Yahudilerinin toplumsal yaşamını sınırlayan toplam 42 yasa çıkardı. Bu yasaların en ağırı, Yahudilerin kamu alanlarında çalışmalarını yasaklıyordu. 1934 yılında 19 ve 1935 yılında 29 ayrımcı yasa daha çıkarıldı. Yahudilerin 1936 yılında seçimlere katılmaları yasaklandı ve ülkenin hemen her yerinde "Yahudiler giremez" levhaları yayılmaya başladı. 1938 yılının ilk yarısında Yahudilerin ekonomik faaliyetleri ve çalışmalarını kısıtlayan yeni yasalar çıkarıldı. 1938 yılının temmuz ayında kabul edilen bir yasa, 1 Ocak 1939'dan itibaren tüm Yahudilerin tanıtım kartı taşınmasını zorunlu kıldı.

"Nihai çözüm" adımı

8 Kasım 1938 günü Yahudilere karşı kolektif cezai yaptırımlar uygulanmaya başlandı. Buna göre, tüm Yahudi gazeteleri ve dergileri derhal yayına son vermek zorundaydı. Bu yasak, Yahudi toplumu ile liderleri arasındaki bağı koparmayı hedefliyordu. Böylece, Yahudilerin ülkeden ayrılması yönündeki liderlerin yönlendirici rolü kısıtlanmıştı. O sıralar Alman Yahudilerinin üç gazetesi, dört kültürel dergi, birkaç spor dergisi ve birkaç düzine de cemaat bülteni ulusal düzeyde yayınlanıyordu. Yine 8 Kasım günü ilan edilen yaptırımlar arasında, Yahudi çocuklarının "Aryan" okullara katılmasının ve tüm kültürel faaliyetlerinin yasaklanması da vardı.

"Alman kanı ve onurunu korumak" üzere kabul edilen "Nürnberg Yasaları", bizzat Hitler tarafından imzalanmıştı. Bu yasalar Yahudilerin, Sinti ve Romanların, siyahların veya bu grupların çocuklarının Almanya'da vatandaşlık haklarından yararlanmalarını sınırlamakla kalmıyor, "Alman kanı taşıyanlarla" evlenmelerini de yasaklıyordu.

9 Kasım 1938 gecesi başlayan pogrom, bazı tarihçiler tarafından Holokost'un başlangıcı olarak kabul edilmektedir. Bu aynı zamanda, Hitler'in Yahudileri bütünüyle yok etmeye yönelik "nihai çözüm" için atılan somut adımların ilkiydi.

9 Kasım'da gerçekleşen pogromu unutmamak sadece bir insanlık görevi olmakla sınırlı değil.

Nitekim son yıllarda Avrupa'daki neo-Nazi partilerin yükselişi, sorunun ne kadar güncel olduğunu gösteriyor. Batıda giderek yayılan ve Müslüman olsun, olmasın tüm farklı etnik gruplar ve ten rengi farklı insanlara karşı bir silah olarak kullanılan İslamofobi giderek yayılıyor. Antisemitizm ise yükselemeye devam ediyor. Öte yandan gerek Nazi soykırımı, gerekse Ermeni olaylarına karşı inkârcılık ise artarak sürüyor.

Tüm bu olgular karşısında ırkçılığa, faşizme ve her türlü ayrımcılığa karşı mücadele daha bir anlam kazanıyor.

Kristallnacht

Kristallnacht, beş yıldan fazla süren ırkçı ayrımcılık ve zulmün zirveye çıktığı, Holokost'un başlamasını temsil eden pogromun yaşandığı geceye verilen ad. Kristallnacht, o güne kadar süren zulmün ekonomik, siyasi ve toplumsal yapısını, fiziki saldırılar, tutuklamalar ve cinayetler şeklinde değiştirdi. Tarihçi Max Rein'in sözleriyle, "Kristallnacht" geldikten sonra... her şey değişti."

Naziler, bu pogrom için Paris'te düzenlenen bir suikastı bahane etti. Söz konusu suikastın arkasında ise bir başka Yahudi dramı yatıyordu. 18 Ekim 1938 günü Naziler, Hitlerin emri üzerine Almanya'da yaşayan yaklaşık 12 bin (sayı çeşitli kaynaklara göre 17.000'e kadar çıkıyor) Polonyalı Yahudi'yi sınır dışı etti. Sınır dışı emri tek bir gecede uygulanmış ve sınır dışı edilenlerin yanlarında birden fazla valiz almalarına izin verilmemişti. Geride kalan tüm mallarına ise Naziler el koydu.

Bu sınır dışı edilenlerin 4.000'inin Polonya'ya girmesine izin verildi, ancak yaklaşık 8.000 kadarına izin verilmedi. Polonya'ya sokulmayan Yahudiler, çaresizlik içinde iki sınır arasında sıkışıp kaldı ve bu nedenle çocuklar ve yaşlılar başta olmak üzere, çok sayıda Yahudi hastalık ve açlık nedeniyle yaşamlarını yitirdi. Bu trajediyi yaşayanların arasında kendi ailesinin de bulunduğunu öğrenen, Paris'te yaşamakta olan 17 yaşındaki Herschel Grynszpan, Paris'teki Alman büyükelçiliğini basarak, karşısına çıkan ilk kişi olan Konsolos Yardımcısı Ernst von Rath'ı vurdu. Bu tekil saldırı, Hitler ve sağ kolu olan Goebbels'e, Yahudilere karşı kinlerini kusmaları için bir fırsat yarattı. Goebbels, bu saldırının planlanarak düzenlenmiş olan bir Yahudi komplosu olduğunu ileri sürerek, Alman ırkının bunun öcünü alması gerektiğine dair propaganda yürüttü.

Yahudilere karşı yürütülen çeşitli saldırıları öven Naziler, parti olarak Yahudilere karşı saldırı gerçekleşmesi halinde müdahale etmeyeceklerini açıkladı. Nazi ajanlarının da halkı kışkırtması sonucu, 1938 yılının 9 Kasım gecesi Almanya'da organize kanlı saldırılar başladı ve 10 Kasım günü ülkenin her yerine yayıldı. Polis ve itfaiye olaylara müdahale etmedi. Saldırılar yer yer 13 Kasım'a kadar sürdü. Olaylar sırasında Alman polisi seyirci kalırken, saldırı ve cinayetlere Nazi paramiliter gençlik grupları ve SS'ler de katıldı.

Kristallnacht ile birlikte Naziler tasarladıkları tüm hedeflere ulaşmış oldu: Savaşa hazırlık olarak gerekli askeri hazırlıklar için ihtiyaç duyulan paranın elde edilmesi için Yahudilerin mallarına el konulması; Yahudilerin bir birinden ayrılarak, izole edilmesi; o güne kadar sürdürülen ayrımcı antisemit propaganda ve yasaların, fiziki saldırılara dönüştürülerek sürdürülmesi.

9 Kasım gecesi başlayan pogrom sırasında, SS lideri Reinhard Heydrich'in raporuna göre, 91 Yahudi öldürüldü, binlercesi ağır yaralandı, yaklaşık 25.000'i tutuklanarak toplama kamplarına sürüldü. Yahudilere ait 7.500 civarında iş yeri yağmalandı ve saldırıya uğradı, 267 sinagog yakıldı (bazı kaynaklar saldırıya uğrayan sinagog sayısını 2.000 olarak veriyor), 177'si bütünüyle yıkıldı ve çok sayıda Yahudi mezarı da tahrip edildi. Saldırılar Almanya'nın yanı sıra Avusturya ve Nazilerin denetimi altındaki diğer bölgelerde de gerçekleşti.

Kristallnacht, ülkedeki varlıkları Roma İmparatorluğuna kadar dayanan Yahudilere karşı yürütülen sistematik bir soykırımın ilk adımları oldu.

6 milyon insan...

Naziler, 1945 yılına kadar Avrupa'nın tümünde 6 milyon insanı sistematik bir şekilde işkence edip öldürdü. Öldürülenlerin büyük bir kısmı Yahudi'ydi (yaklaşık 2,7 milyon), ancak Naziler sadece Yahudileri öldürmedi. Aralarında Sinti ve Romanların da bulunduğu 500 bin insanı da sistematik bir şekilde yok etti.

Bunlara daha sonra muhalif siyasetçiler, eşcinseller, sakatlar ve komünistler de eklendi. Almanya, bu tarihi unutulmaması ve geçmişin gençlere aktarılması amacıyla, 1996 yılından başlayarak, 27 Ocak gününü "Yahudi Soykırımını Anma Günü", yani "Holokost" günü ilan etti.

Yahudilere karşı yaptırımlar

Kristallnacht'ın ardından geçen iki üç ay süre içinde, Naziler Yahudilere karşı şu yaptırımları yürürlüğe koydu:

1. Yahudilerin tüm değerli madenlerden eşyalarını hükümete vermesi emredildi.
2. Yahudiler için emeklilik güvencesi iptal edildi ve kamu görevleri kısıtlandı.
3. Artık Yahudilerin sahip olduğu senetler, hisse senetleri, mücevherler ve sanat eserleri sadece Alman devletine devredilebilecekti.
4. Yahudiler fiziki olarak tecrit edilmeye başlandı.
5. Yahudilerin posta güvercinlerine sahip olmaları yasaklandı.
6. Yahudilerin ehliyetleri iptal edildi.
7. Yahudilerin sahip olduğu radyolara el kondu. Gazeteleri yasaklandı.
8. Yahudilerin akşam 21.00 ile sabah 05.00 (kışın 20.00 - 06.00) saatleri arasında sokağa çıkmaları yasaklandı.
9. Kiracıları koruyan yasalar, Yahudi kiracılar için geçersiz kılındı.
10. İçişleri Bakanlığı, Yahudilerin sahip olduğu silahlara yönelik bir yönetmelik yayınladı. Bu yönetmelik, Yahudilerin ateşli silahlar ve bunlara ait cephaneleri almaları, sahip olmaları ve taşımalarını yasakladı.

Nazilerin çıkardığı dersler

Kristallnacht Nazilerin o tarihten sonra atacağı adımlar için bir dönüm noktası olmuş ve Hitler ve danışmanlarına durum değerlendirmesi için yeni veriler ve deneyim sağlamıştı. Saldırı Naziler açısından şu sonuçları ortaya çıkarmıştı:

1. O andan itibaren Hitler ve üst düzey danışmanları için Yahudilerin zorla göç ettirilmelerinin uygulanabilir bir seçenek olmadığı anlaşıldı.
2. Hitler artık Polonya'nın işgalini gündemine almıştı.
3. Çok sayıda toplama kampı ve çalışma kampı işletilmeye başlanmıştı bile.
4. "Alman kanı taşımayanlar" için düzenlenen ayrımcı Nürnberg yasaları kabul edilmişti.
4. Hitler'in ideolojisine şekil veren "lebensraum" (yaşam alanı) doktrini şekillenmişti.
6. Alman halkının gelişmeler karşısındaki tepkisizliği, Nazilerin çok az bir muhalefetle karşılaşacağını netleştirmişti. Olaylar karşısında Alman kiliseleri bile tepkisiz kalmıştı.

Artık Almanya'nın "Aryanlaştırılmasının" önünde herhangi bir engel kalmamıştı.

Bu durum bir çok başka rejime esin kaynağı oldu ve tarihi değiştirdi.

Obama değişimin adresi mi?

Obama'nın ABD başkanlık seçimini kazanarak, tarihte ilk siyah başkan olacak olması kuşkusuz tarihi bir öneme sahip. Obama sadece ABD tarihinin ilk Afro-Amerikan siyah başkanı olmakla kalmadı, aynı zamanda kampanyası boyunca en büyük kalabalıkları meydanlara çekerek, küskün Amerikan seçmenleri ve gençleri de peşinden sürükleyerek, toplumsal değişim konusunda yeni umutlar ve beklentiler yarattı.

Bush'un politikalarından utanç duyan, finans sermayenin krizinin faturasını ödemek zorunda kalan, savaşlara hayır diyen, gelir eşitsizliği ve yoksulluğa isyan eden milyonlar Obama'yı destekledi. Ancak, bu destek sadece Bush karşıtlığı etrafında şekillenmedi. Milyonlar aynı şekilde Demokrat Parti'nin eski tarz siyaset anlayışına karşı da Obama'nın yanında yer aldı. Obama seçim kampanyası sırasında toplumsal hareketlerin tüm araçlarını kullanırken, kendi kampanyasını da böyle bir toplumsal hareket olarak tanımladı. Şimdi ise artık retoriğin yerini gerçekler almak zorunda.

"Vaatlerin yerine getirilmesi ve kitlelerin beklentilerinin karşılanması, Obama'nın iyi niyetine bağlı değil. Bugünkü düzeni sermaye aleyhine zorlayan her türlü adım Obama'nın etrafını sarmış olan lobiler ve muhafazakâr kadrolar tarafından engellenmeye çalışılacaktır. Bu durumdan tek çıkış yolu, Obama'ya destek veren Amerikan halkı ve işçi sınıfının taleplerinin arkasında durmasıdır."

Nasıl bir dünyada başkanlık edecek?

Obama, 1932 yılında Başkan Franklin Roosevelt'ten bu yana (Büyük Bunalım'ın ve uluslararası finans sisteminin çöküşünün gerçekleştiği yıllar) gerek Amerikan finans dünyası, gerekse Amerikan işçi sınıfı açısından, ABD tarihinin en kötü koşullarında başkanlığı devralacak.

Sandık başındaki seçmenlerle yapılan sayısız kamuoyu yoklamasında görüldüğü gibi, ekonomik sorunlar seçmenler açısından bir numaralı konuydu.

ABD'de geçtiğimiz yıl yaz aylarında konut kredilerinde sorunlarla başlayarak, giderek Wall Street'te finans krizine ve oradan da küresel bir krize dönüşen gelişmeler, daha şimdiden onlarca bankanın batmasına, bazı ülkelerin ulusal ekonomilerinin sarsılmasına ve milyonlarca kişinin işsiz kalarak, yoksullaşmasına yol açtı. Krizin kısa sürede çözümü ise olanaklı görünmüyor.

Öte yandan, Bush yönetiminin "teröre karşı savaş" doktriniyle ABD'nin dünyadaki zayıflayan ekonomik nüfuzunun, militarist araçlarla pekiştirilmesi politikası, ABD'yi iki savaş bataklığına itti. Irak ve Afganistan savaşları, (petrol ve silah şirketleri başta olmak üzere) ABD egemen sınıflarının elit bir kesimine yarar sağlarken, bu savaşların ortaya çıkardığı maliyetler, gerek söz konusu ülkelerin halkları, gerekse ABD'deki vergi mükellefi yoksullara ödetiliyor.

Tüm bu sorunların yanı sıra başta küresel ısınma olmak üzere, bir dizi diğer acil sorun da yine Bush yönetiminin tek taraflı, sermayeden yana tutumu nedeniyle çözümsüz kaldı.

Obama çözüm getirebilir mi?

Obama'nın seçim kapmayası sırasındaki konuşmaları ve vaatlerine yakından bakıldığında, umutlar ve seçmenlerin beklentileriyle, ayağı yere basan, ılımlı politikası arasında büyük bir mesafe olduğu görülüyor.

Obama, her ne kadar gençleri aktivist bir ruhla sokağa dökmeyi başarabildiyse de, sonuç olarak merkezde yer alan bir siyasetçi. Kampanyası sırasında muazzam miktarlarda, yaklaşık 650 milyon dolar civarında para harcandı. Sendikaların yaptığı bağışların yüzde 93'ü Demokrat Parti'ye (DP) gidiyor. Ancak bu destek, DP'nin kampanya gelirlerinin ancak yüzde 14'ünü sağlıyor. Gelirin yüzde 67'si ise sermaye şirketlerinin bağışlarından geliyor. Dolayısıyla DP politikaları üzerinde bu kesimlerin etkisi büyük.

Nitekim büyük sermaye şirketlerinden bağışlar geldikçe, Obama'nın retoriği ve vaat ettiği politikalarda da değişim gözlendi. Obama, kampanyası sırasında "radikal" tutumuna karşı sert eleştiriler aldı. Hatta kendisinin "sosyalist" olduğu bile söylendi. Oysa Wall Street Journal gazetesinin de ifade ettiği gibi, ortaya konan siyasi çerçeve Amerikan standartlarında "radikal" bir merkez-sol politikaydı.

Obama, ülkedeki refahın yoksulları da kapsayacak şekilde yeniden paylaşılmasına yönelik radikal çözümler önermiyor. Bush yönetiminin mali sektöre aktarmak istediği 700 milyar dolarlık destek paketi, Amerikan tarihinin tek kalemde en büyük refah aktarımı olacak. Bunun bedelini ise (sosyal güvenlik ve eğitim gibi kamu harcamalarındaki kesintilerle) yoksul vergi mükellefleri ödeyecek

Öte yandan bugün ABD'de orta sınıflar üzerindeki en büyük tehdit, konut kredilerini ödeyememekten dolayı karşı karşıya kaldıkları icralar. Şayet bu durdurulamazsa, milyonlarca orta sınıf Amerikalı daha yoksullaşacak. Obama'nın büyük şirketlerin desteklenmesi yerine, istihdamı güvence altına alan, uzun vadeli teşvik programlarını uygulayıp, uygulanmayacağı önemli. Oysa Obama'nın ekonomi ekibi, Ocak ayından bu yana 2,5 milyon Amerikalı işini yitirmesine rağmen, bu tür destek ve programlar yönünde pozitif işaretler vermediği gibi, yeni yönetimin elindeki olanaklar da son derece sınırlı.

Aynı "reel" politik yaklaşımlar, Obama'nın dış politikasında da gözlemleniyor. Kampanyalar sırasında "deneyimsiz" olması nedeniyle eleştirilen Obama, etrafını kendilerini ABD'nin emperyalist çıkarlarına adamış olan bir dizi eski bakan, CIA şefi, general ve akademisyenle kuşattı. ABD'nin dış politikasındaki temel faktörlerin değişmesini beklemek fazla hayalperestlik olur.

İklim sorununa ilişkin yaklaşımda Obama, kampanya boyunca McCain'den çok daha parlak bir figür çizmedi. Örneğin her iki aday da yakıt olarak "temiz" kömürden bahsediyordu. ABD'de 600 kadar yakıt olarak kömür kullanan enerji santralı olduğu ve ABD'nin enerji ihtiyacının yüzde 50'sinden fazlasını karşıladığı düşünülürse, bu yaklaşımın ciddiyeti ortaya çıkar. Obama aktivistlerin beklediği oranda radikal adımlar atmayacak olsa da, seçim kampanyası sırasında Kyoto Sözleşmesi'ni imzalama vaadinde bulunarak, bu konuda Bush'tan görece daha ileri bir tutuma sahip olduğunun işaretini verdi.

Sola kayış ve olanaklar

Obama, 1964 yılından bu yana en yüksek oyla seçilen başkan oldu. Buna rağmen vaatlerin yerine getirilmesi ve kitlelerin beklentilerinin karşılanması, Obama'nın iyi niyetine bağlı değil. Bugünkü düzeni sermaye aleyhine zorlayan her türlü adım Obama'nın etrafını sarmış olan lobiler ve muhafazakâr kadrolar tarafından engellenmeye çalışılacaktır. Bu durumdan tek çıkış yolu, Obama'ya destek veren Amerikan halkı ve işçi sınıfının taleplerinin arkasında durması olacaktır.

ABD solu açısından merkezi soru, Amerikalılar arasında ortaya çıkan muazzam beklentiyle organik bir ilişki kurup, kuramayacaklarıdır. Sol, Obama'nın vaatlerini yerine getirmesi için gerekli olan tabana dayalı kitle hareketinin bir parçası olmanın yanı sıra, aynı zamanda küresel sermaye yanlısı politikalara karşı da muhalefetin odağı olmak durumunda. Obama'nın seçimi, sol, işçi sınıfı, savaş karşıtı hareket ve siyahlar için kendi gündemlerini ortaya koyabilecekleri oldukça elverişli bir zemin yarattı. Yeni olanaklar tarihsel bir önem taşıyor.

Seçmenler kime oy verdi? (oy oranları %)		
Demografik grup	Obama	McCain
Cinsiyet		
Kadınlar	56	43
Erkekler	49	48
Etnik köken		
Beyazlar	43	55
Siyahlar	95	4
Latinler	67	31
Asyalılar	62	35
Din		
Protestan	45	54
Katolik	54	45
Musevi	78	21
Diğer	73	22
İnançsız	75	23
Gelire göre (yıllık)		
15.000 $ altı	73	25
30.000-50.000 $	55	43
100.000-150.000 $	48	51
200.000 $ üstü	52	46
Yaşadığı yer		
Büyük kentler	63	35
Kentler	50	48
Kasabalar ve köyler	45	53

Muhafazakâr Amerika yok olmadı

Obama her ne kadar toplumsal değişim yönünde yeni umutlar yarattıysa da, Amerikan muhafazakârlığı güçlü olarak yoluna devam ediyor. Bush'un yürüttüğü iki savaşın ortaya çıkardığı yıkım ve 1930'lardan bu yana ABD tarihinin en derin krizine rağmen, seçmenlerin yüzde 46'sının bu durumdan doğrudan sorumlu Cumhuriyetçilere oy vermiş olması, ülkedeki muhafazakâr damarın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Bunun en iyi göstergesi, federal seçimlerden ziyade, eyaletler düzeyinde yürütülen çeşitli yasal düzenlemeler. Nitekim Kaliforniya'da eşcinsel evliliklerinin yasa dışı kabul edilmesine dair oylama, eşcinsel hareketin büyük kitlesel mücadelesine rağmen, muhafazakârların zaferiyle sonuçlandı. Oylamada yüzde 48'e karşı yüzde 52'yle eşcinsel evlilikler yasa dışı kabul edildi. Benzeri geri adımlar Arizona ve Florida'da gerçekleşti. Yalnız Kaliforniya'da yaklaşık 22.000 eşcinsel evlilik söz konusu ve yeni yasal düzenlemeyle birlikte bu evliliklerin statüsü belirsiz. Güney Dakota'da kürtajı neredeyse bütünüyle yasaklamayı hedefleyen seçimde ise, muhafazakârlar yenilgiye uğradı.

Tüm bu olgular, Obama'nın ve değişimden yana olan toplumsal güçlerin işinin ne kadar zor olduğunu gösteriyor.

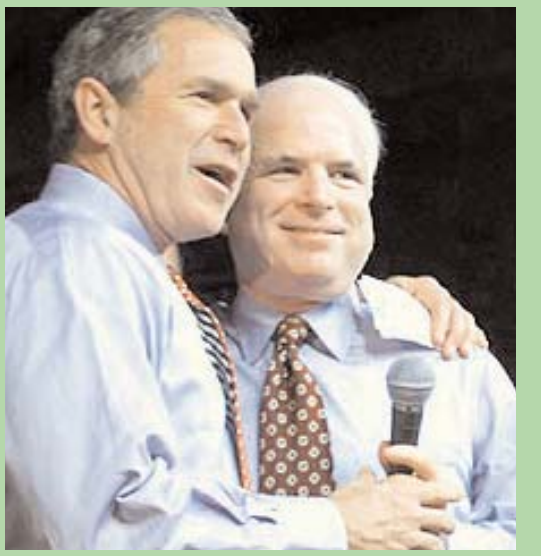

Bush'un ardından savaş politikaları

Obama'nın dış politikası, savaş ve işgal üzerine kurulu, militarizme dayanan bir politika olacak. Nitekim Obama seçim kampanyası sırasında Afganistan'daki asker sayısının artırılması gerektiğinden bahsetti.

Sıkı bir İsrail yanlısı olan yardımcısı Biden'in yanı sıra, kadrosuna ilk atadığı kişi olan Rahm Emanuel de ABD'de Siyonist lobinin önde gelen isimlerinden.

Obama kuşkusuz Bush'tan farklı olarak çok taraflı dış politikaya, ittifaklara ve uluslararası anlaşmalara daha yakın duracak. Ancak bu yaklaşımın, ABD'nin çıkarlarına ters düştüğü varsayılan İran ve Venezuela gibi ülkeler için geçerli olması zor. Dolayısıyla ABD dış politikasında önemli değişikliklerden ziyade, nicel değişiklikler söz konusu olacak.

Nitekim Obama, geri çekilme gerçekleştikten sonra bile, Amerikan yanlısı bir Irak hükümetinin varlığını sürdürmesi için on binlerce ABD askerini Irak'ta bırakmak istiyor. Bunun karşılığında, Irak'tan çekilen askerler ve mühimmatı ise, ABD'nin Afganistan'daki varlığını güçlendirmek üzere sevk etmeyi planlıyor. Yani Irak'tan kısmi geri çekiliş, ABD'nin savaşlarının maliyetini azaltmak yerine, belki de artıracak bile. Obama, Afganistan'ı "teröre karşı savaş" için "gerçek cephe" olarak görüyor.

Obama dış politikada Venezuela'ya karşı şahin bir tutum alırken, Siyonist İsrail devletinin desteklenmesinde Bush'un da sağında yer alan bir tutuma sahip.

Avrupalıların Obama'ya yönelik büyük beklentileri söz konusu, ancak bu konuda büyük düş kırıklığı yaşayabilirler.

Zira içinde olduğumuz küresel kriz, devlet müdahaleleri ve ekonomik korumacılık gibi neoliberalizmin anti-tezlerini yeniden güncelleştirdi. Bu durumdan "serbest piyasa" ideolojisi büyük yara aldı. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde küresel düzeyde ekonomik rekabetin çok daha sert geçmesi olası ve bu da ABD ile Avrupa'nın arasında ciddi gerginliklere yol açma potansiyelini taşıyor.

Avrupa'nın ABD'ye Afganistan'da yeteri kadar askeri destek vermemesi de diğer bir gerginlik konusu olarak ortada duruyor.

Levent ŞENSEVER

Obama'ya oy verenler

Seçmenlerin yaklaşık yüzde 50'si, McCain seçildiğinde Bush'un politikalarını sürdüreceğine inandığını belirtirken, bu şekilde düşünen seçmenlerin yüzde 90'ı Obama'ya oy verdi. Dolayısıyla Obama'nın seçilmesinde, Bush'un militarist ve tek taraflı dış politikası, ekonomik felaket getiren politikaları büyük rol oynadı denilebilir.

Gençlerin oyları

Obama'nın en çarpıcı yanı, Demokrat Parti'nin geleneksel seçim tabanının ötesinde bir potansiyel yaratmış olması. Özellikle de gençler arasındaki popülaritesi çok çarpıcı.

Toplumda radikal değişimden yana olan gençler başta olmak üzere, siyahların neredeyse tümü, azınlıklar ve yoksul kesimler Obama'yı destekledi.

Obama, siyahların yüzde 95'inin oylarını almayı başardı. 18-29 yaş grupları arasındaki seçmenlerin yüzde 66'sı ve ilk kez oy verenlerin yüzde 68'i Obama'yı destekledi. Latinler de daha önce geleneksel olarak Cumhuriyetçileri desteklerken, bu kez yüzde 66 ile Obama'ya oy verdi.

CEO'lar da Obama dedi

Şirket yöneticilerinin Obama'ya oy vermediği ise aşikâr. Seçimlerden önce, Ekim ayında ABD'de 751 CEO arasında yapılan bir kamuoyu araştırması, şirket yöneticilerinin yüzde 74'ünün Obama'nın politikalarının sonuçlarından korktuğunu, McCain'e ilişkin endişelenenlerin oranının ise sadece yüzde 19 olduğunu gösteriyor.

ABD'nin ırkçı yüzü

Barack Hüseyin Obama, Afrikalı siyah bir adamın ve beyaz bir kadının çocuğu, yarısı Endonezyalı bir kız kardeşe sahip, Çin kökenli kayınbiraderi ve yeğeni bulunan bir başkan.

Daha henüz 50 yıl önce ABD'de siyahların seçimlere katılması ve oy vermeleri yasak olduğu ve siyahların apartheid tarzı yasalara tabi olduğu olgusu göz önüne alındığında, ailesinde böylesine farklı etnik özellikleri taşıyan Obama'nın seçilmesinin ne kadar anlamlı olduğunu gösteriyor.

Son seçim kampanyası, ABD'de son yıllarda yürütülen en ırkçı ve pis seçim kampanyalarından biri oldu. Obama sık sık ırkçı saldırılarla karşılaştı. Kendisi Hıristiyan olmasına rağmen, kasıtlı olarak Müslüman olarak gösterilmeye çalışıldı. Obama'nın gizli bir Müslüman olduğu ileri sürüldü. Seçim boyunca "Obama" ve "Müslüman" kelimelerinin aynı cümle içinde geçmediği tek bir gün bile olmadı.

Seçimden bir ay kadar önce, McCain'in önde gelen destekçilerinden biri, "Müslümanlar… bizi öldürecekler," diye açıklama yaptı. McCain'in kendisi de ABD'yi "Hıristiyan bir devlet" olarak ve ABD'ye karşı yönelen terörü "İslamofaşizm" olarak tanımladı.

Müslümanlar arasında yapılan bir kamuoyu araştırması, Müslüman seçmenlerin yüzde 89'unun Obama'ya oy verdiğini ortaya çıkardı.

ABD'de yaklaşık 8 milyon Müslüman bulunuyor ve bu kesimler daha önceki seçimlerde geleneksel olarak muhafazakârları desteklemekteydi. Müslüman seçmenler arasında bu değişimde, 2004 yılından itibaren Irak'taki savaş, Müslüman tutsak lara işkenceler ve Guantanamo gibi olgular etkili oldu.

Vahim tablo:

- Afro-Amerikalıların yüzde 42'si iş yerlerinde ırkçı ayrımcılığa uğruyor,
- Ülkede yüksek okullarda okuyan siyahlardan çok, hapiste yatan siyah nüfusa sahip,
- Siyah Amerikalıların yaklaşık dörtte biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor,
- Ülkede 900'den fazla "nefrete dayalı" faaliyet gösteren aktif grup bulunuyor.

sosyalist işçi

Karayalçın ve CHP ve yerel seçimler

Artık her yerde seçim telaşı var. Büyük partiler kampanyaya başladılar bile. Sol da ise yoğun bir kulis, pazarlık sürüyor. Ama ilkeli, geleceğe dönük bir çaba yok.

Bir önemli gelişme SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın'ın CHP'den aday olacağının kendisi ve Deniz Baykal tarafından ilan edilmesidir.

Karayalçın Kürtlere karşı süren savaşta eli,ni kana bulamış bir kişilik ama yanı zamanda daha önce DEHAP ile birlikte seçimlere katılmış bir partiden geliyor. Bu ikili kimliğinde şimdi birincisi, yani devletçi, milliyetçi ve hatta ırkçı yanı öne çıkıyor.

CHP liderliği bugün Ergenekon davasının avukatı olmanın doğru olduğunu savunuyor. Baykal'ın bu tutumuna partisinden bir itiraz yok. En ufak bir itiraz bile yok. Yani CHP bir bütün olarak bu konuda Baykal'ın arkasında.

Ergenekon'u "sola karşı operasyon" olarak niteleyen ve dolayısıyla Veli Küçük'ü veya Doğu Perinçek'i solda kabul eden "solcular" de büyük olasılıkla Karayalçın'ı destekleyeceklerdir.

Böyleleri için şimdi ki Ankara belediye başkanı bir gerekçe oluşturuyor. Gerçekten de Ankara Melih Gökçek'ten kurtulmalı. Şehri soyan, içine otoyollar sokan, kirli nehir suyunu musluklara veren biri Melih Gökçek. Ne var ki onun yerine Ergenekon savunan bir partinin adayının gelmesi çözüm değil.

DTP kapatılmamalı

Anayasa Mahkemesi'nin DTP'nin kapatılması davasını görüşmesine az zaman kaldı. Devletin ve hükümetin tutumuna bakılırsa DTP kapatılacak. Böylece Kürt illerinde bu partinin gücünün kırılması bekleniyor.

AKP bir süredir aslında kendisini Kürt illerinde zayıflatan bir politika izliyor. İzlenen savaşçı, kan dökülmesinden yana şahin politika AKP'yi zayıflatıyor ama eğer DTP kapatılırsa bu DTP'nin seçimlere ancak bağımsız adaylarla girmesine yol açacak. Belediye başkanlıkları kazanılabilse bile belediye meclislerinde sorun oluşacak.

Ne var ki DTP'nin kapatılması devletin de savaş tercihi olacak. Barışı reddeden, savaştan yana bir tutum ise çözümsüzlüğü beraberinde getirecektir. Yani daha çokkan, daha çok tahribat olacaktır.

Oysa Kürt sorununda bir çözüm var. Barışın tercih edilmesi, Kürtlerin kimliklerinin koşulsuz tanınması savaşı durdurabilecek bir adımdır ve bu adımı devlet ve onun adına hükümet atmak zorundadır. Toplum savaştan bıktı. Bu duygu artık asker cenazelerinde de ortaya çıkıyor. Özellikle de Taraf gazetesinin Dağlıca ve Aktütün operasyonlarından sonra yaptığı yayına TSK'dan doyurucu cevapların gelmemesi çocukları askerde olanların tutumlarının değişmesine yol açıyor. Artık insanlar "oğlum feda olsun" demiyor fakat "niye" diye soruyor.

DTP'nin kapatılması ve savaşın tercih edilmesi sadece kaçınılmaz sonun uzatılmasıdır. Kürtlerin kimliğinin koşulsuz tanınması kaçınılmazdır.

29 Kasım Ankara eylemi güçlü bir başlangıç olmalı

Doğan TARKAN

KESK ve DİSK, 29 Kasım'da Ankara'da eylem yapacak. Daha şimdiden büyük olacağı belli olan bu eyleme DSİP, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, BAK pankartı ile katılacak. Küresel Eylem Grubu (KEG) ve Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe kampanları da aynı kararı.

Sendikalar bu mitingi yeni bütçe için yapıyorlar. Sosya harcamalara ağırlık veren bir bütçe isteniyor. Çok haklı bir talep. Ancak, 29 Kasım aynı zamanda yaklaşan krize karşı da güçlü bir başlangıç olacak.

Krizin Türkiye'yi vurmayacağı iddiası bütünüyle uydurma. Sermaye ve hükümeti bu söylemle paniğin şimdiden başlamasını engellemeye çalışıyor. Oysa krizin ilk belirtileri ortaya çıkmaya başladı bile. Fabrikalar kapanıyor (Bursa'da Sönmez kapandı), bir çok fabrika işçilerine zorunlu izin veriyor, birçok fabrika üretimi azaltıyor ve dolayısıyla işçi çıkarıyor.

Dünyada ise mali kriz sürüyor. Son iki haftada borsaları sarsacak ölçüde büyük banka batışları olmadı, ama bir çok küçük banka hükümetler tarafından kamulaştırılarak kurtarıldı. Hükümetler artık ABD yönetiminin Lehman Brothers bankasının batışına izin veren "sorunları piyasa çözer" ankayışını bütünüyle terk etti. Şimdi sermayenin bütün savunucuları devlet müdahalesinin önemini ve gerekliliğini anlatıyorlar.

Bu arada bir başka süreç hızla işliyor. Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere'nin yanı sıra bir dizi gelişmiş kapitalist ülkede ekonomi yavaşlıyor. Bu ekonomik yavaşlamanın hızla daha da yayılması ve derinleşmesi an meselesi.

Bu arada Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da şirketlerin kârlarının 2009 yılında yüzde 40'a yakın düşmesi beklenmekte. Aynı şekilde IMF ve Dünya Bankası 2009 yılında küresel gelişmenin yüzde 30-40 arasında düşeceğini iddia ediyorlar. IMF ve Dünya Bankası böyle düşünüyorsa bu düşüşün daha da fazla olması daha büyük bir olasılık.

Kısacası küresel kriz bütün şiddetiyle geliyor. Kapitalistler belki krizi çokkısa bir süre daha durdurabilirler, yeni bir balon daha oluşturabilirler ama eninde sonunda o balon da patlayacak ve dünya derin bir krize girecek.

Kriz kapıya dayandığında işçiler ve emekçiler arasında artan enflasyona, işçi haklarına dönük saldırılara karşı bir öfke olacak. Eğer bu öfke şimdiden sokağa çıkmaya başlar ve mücadele bayrağını yükseltirse, krizin sert vuruşları karşısında daha sert bir karşı koyuş örgütlenebilir. Aksi takdirde, eğer kriz kapıya dayanmadan eylemler başlamazsa, krizin derinleşmesi ile birlikte emekçiler kollektif mücadele yeteneklerini kaybederek bireysel olarak kendilerini kurtarmaya çalışacaklar ve sermaye sınıfı karşısında tek tek yenileceklerdir.

İşte bu nedenle 29 Kasım eylemi çok önemli. Krizin tam anlamı ile kapıda olduğu bugünlerde emekçilerin harekete geçmesi, kollektif mücadelenin ortaya çıkması ve emekçilerin uzun bir aradan sonra yeniden güçlü bir biçimde sokağa çıkması ilerisi için umut verici olacak.

29 Kasım'da başlayan süreç 29 Kasım'dan sonra da sürmeli. KESK Aralık ayının son günlerinde emekçileri eyleme çağırıyor. Bu, eylemlerin Ocak ayında ve sonrasında da devam edeceğini gösteriyor. Yaklaşan yerel seçimler ise herşeyi daha da politize etmekte.

Zaten ekonomik durgunluk, işçi hareketini daima politize eder. Ekonomik durgunluğa karşı ücret mücadelesi değil hakların korunması için mücadele başlar ve bu giderek mücadelenin düzeyine bağlı olarak daha da politikleşir.

Ancak Türkiye solunda iki önemli yanlış eğilim günümüzü etkilemekte.

Bunlardan birincisi krizin otomatik olarak mücadeleyi beraberinde getireceği ve bu mücadelenin devrimci olacağı inancı. Bu tamamen yanlıı Yukarıda da değinildiği gibi krize karşı mücadelenin olup olmayacağı kriz öncesindeki mücadele ve örgütlenme düzeyine bağlı.

Örgütlenme sadece devrimci, sosyalist yapıların olup olmaması değil aynı zamanda emekçilerin temel örgütlenmesi olan sendikal hareketin durumudur. Eğer sendikal hareket geri duruyorsa, kriz öncesinde harekete geçmemişse emekçilerin krize karşı kollektif bir mücadele dalgası oluşturması kolay değil ve hatta mümkün değildir.

Nitekim 29 Kasım eylemine DİSK yarı gönüllü girmektedir, Türk-İş katılmamaktadır. Bu bir eksiklik ama ileride durumun değişebileceğini, DİSK'in daha yoğun bir biçimde krize karşı mücadeleye katılabileceğini, Türk-İn sokağa çıkabileceğini, çıkmak zorunda kalacağını düşünmek gerekir.

Bu noktada önemli olan sol sekter tutumların önlenmesidir. Dün olduğu gibi bugün de Emek Platformu'nun oluşması büyük önem taşımaktadır. Ancak gene dün olduğu gibi bugün de Emek Platformu'nu dağıtacak eğilimler sol içeridinde var. Bunlara fırsat vermemek gerekiyor.

DSiP'e üye ol!

- Darbeye karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsaan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

www.dsip.org

sosyalist işçi

Sosyalist İşçi her hafta savaşa, darbelere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtımcılarımız size her hafta gazetenizi iletsinler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 5 YTL.

www.sosyalistisci.org

internet

barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hranticinadaleticin.com
tuzladaolumlereson.blogspot.com
7omilyonadim.org
dtpkapatilamaz.blogspot.com

"Yurtsever" ve "ulusalcı":

Türk solunun milliyetçiliği

"Ruhum imamsız kalan cemaat gibi perişandı. Ne vakit ki, Anadolu yaylalarının ötesinden, O'nun [Mustafa Kemal'in] sesini duydum, nur ile ateş, vecd ile humma arasındaki farkı o vakit bildim. Ancak bu millet mürşidinin emri altındadır ki, kısır bir ateşle beyhude yere yanıp tutuşmaktan ve yıpratıcı ihtilaçlar içinde beyhude yere kıvranıp durmaktan kurtuldum. Ruhum, hemen ilahî diyebileceğim bir nizam içine girdi. Eyvah, böyle bir nizamdan mahrum kalmış serseri ruhlara!""

Yakup Kadri Karaosmanoğlu

Türk solunun geniş kesimlerinde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne duyulan göz yaşartıcı güven en özlü ifadesini **İlhan Selçuk**'ta bulur: "*Nerede ordu sosyalist akımın yanında ise orada sosyalizm gerçekleşiyor, nerede karşısında ise orada faşizm galip geliyor. Ordunun milliyetçi güçler safında yer alacağı konusunda tereddüde düşen sosyalist akım başarıya ulaşamaz. Türkiye'de milli kurtuluş savaşı geleneğinde bir ordu var.*" ("*Devrim stratejisi üzerine açık oturum*", *Ant* dergisi, sayı 56, 23.01.1968).

Türkiye'de "ulusalcılık" diye bir kavramın icat edilmesine ihtiyaç duyulmuş olması, zaten tüm diğer verilerden bağımsız olarak bir sorun olduğunun göstergesi: Solun bir kesimi has milliyetçilerden, has faşistlerden ve has darbecilerden kendini ayırdedebilmek için Arapça kökenli bir kelime yerine eşanlamlı öztürkçe bir kelime uydurmak zorunda kaldı. Burada açıklanması gereken, gerçekte has milliyetçilerden ayırdedilmesi imkansız olan bir hareketin varlığı değil, bu hareketin niye kendini has milliyetçilerden ayırdetmek ihtiyacı hissettiği, niye kendini solcu zannettiği.

"*Ordunun milliyetçi güçler safında yer alacağı*" makul bir düşüncedir. Ama "*Ordunun milliyetçi güçler safında yer alacağı konusunda tereddüde düşen sosyalist akım başarıya ulaşamaz*" düşüncesini savunan bir kişi, bu düşüncesini niye "sosyalizm" bağlamında savunabilmektedir, niye görüşlerinin "sosyalizm" çerçevesinde yer aldığını düşünebilmekte ve başkalarınca da onyıllarca "sosyalist" olarak algılanabilmektedir?

Kemalizm ve Stalinizm

Kısa cevabın iki ayağı var. **Birincisi**, Kemalizm'in işgalci güçlere karşı bir Kurtuluş Savaşı vermek zorunda kaldığı için zaman zaman anti-emperyalist bir söylem kullanmış olması ve solculuğu anti-kapitalizm olarak değil anti-emperyalizmden ibaret olarak anlayanların Kemalizm'i (ve dolayısıyla kendilerini) solcu olarak değerlendirebilmesi.

İkincisi, Sovyetler Birliği'nde **Stalin** döneminde Marksizm'in milliyetçiliği içeren bir şekilde yeniden tanımlanmasıyla birlikte, dünyaya sınıfsal değil ulusal gözlüklerle bakanların, yani sosyalizmi anti-kapitalizmden arındırarak sadece anti-emperyalizme indirgeyenlerin de solcu olarak kabul edilebilir hale gelmesi.

Anti-emperyalizmi **Mustafa Kemal**'den, Marksizm'i de Stalin Rusya'sından öğrenen bir solun, Kemalizm ile Marksizm'i ne denli kolaylıkla bir araya getirdiğini görmek zor değil.

Örneğin, **Mihri Belli** Marksizm'e nasıl vardığını şöyle anlatır: "*Mustafa Kemal'in Kurtuluş Savaşı'nın başına geçmek üzere Samsun'a çıkışının tarihi olan 19 Mayıs'ın Gençlik Bayramı olarak ilk kutlanışı 1935 yılında oldu. Okullar ve spor kulüpleri İstanbul'da Fenerbahçe Stadyumu'nda toplandılar. Geçit merasimi orada yapılacaktı. Kolej jimnastik takımı olarak biz de oradaydık. Kol başında ben vardım ve kocaman bir Türk bayrağı taşıyordum... Geçit resminde bizim yerimiz gerilerdeydi. Geldiler, 'Bayrağın başta geçmesi gerek, bayrağı ver' dediler. 'Bayrağı vermem... Bayrağı biz taşırız' dedim ve direndim... Sonunda... razı oldular. Evet o ilk gençlik bayramında ayyıldızlı al bayrağı kol başında taşıyan ben oldum... O dönemin ulusal gururunu körükleyen sloganlar, bizim duygularımızı da ifade ediyordu. Okul arkadaşlarım için aynı şeyi söyleyemem ama o ulusal gurur beni derin bir anti emperyalist görüşe vardırdı. Oradan da Marksizme zaten bir adım...*".

Yine **Mihri Belli** 1999'da yayınlanan anılarında şöyle der: "*1968'de SBF'de verdiğim 'Türkiye'de karşıdevrim' konulu konferansta Kurtuluş Savaşı ruhuna bağlılık anlamında 'Kemalistlik ile Marksizm arasında aşılmaz duvar yoktur... diye söze başlamış[tım]... Tekrar ediyorum: tutarlı bir Türk yurtseveri, bugünkü dünyada ve Türkiye gibi bir toplumda yurtseverliğine gölge düşürmeyecekse mutlaka, er geç çağımızın devrimci düşüncesini, yani Marksizmi benimsemek zorundadır*".

Günümüzde de, Marksizm hâlâ "yurtseverlik", "anti-emperyalizm" ve "bağımsızlık" kavramlarıyla iç içe. Rastgele seçersek, işte **ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Barış İnce**: "*Gerçek anti-emperyalizm ve yurtseverlik ise solun tarihsel damarlarında mevcuttur... 68 kuşağının önderleri iddia edildiği gibi milliyetçi değil anti emperyalisttir. İçsel bir olgu olan emperyalizme karşı savaşımda oligarşi diye nitelendirilen güçlerle tüm Türkiye halklarının ortak mücadelesini savunmuşlardır... Halkın kendi kaderini tayin edemediği, ülke yönetiminde hiçbir şekilde söz sahibi olamadığı, siyasetin emperyalist sistem içerisinde dizayn edildiği bir ortamda hangi demokrasiden söz edilebilir ki? Öyleyse bugün demokrat olmanın koşullarından birisi de bağımsızlıkçı antiemperyalist bir perspektife sahip olmaktır*".

İşte, **TKP**: "*Türkiye Cumhuriyeti, 85 yıl önce bağımsızlık, egemenlik, laiklik ve halk iradesine dayanma iddiasıyla yola çıktı. Arkalarına bağımsızlık mücadelesinin meşruiyetini alan Kemalist kadrolar, Türkiye Cumhuriyeti'ni ilan ederek tarihsel bir sıçramaya imza atmışlardır. Bu sıçramanın kendisi de, bağımsızlık, egemenlik, laiklik ve halk iradesine dayanma fikri de komünistler için bugün tarihsel değerini fazlasıyla korumaktadır*".

Geçirgen bir çizgi

Yukarıda **Yakup Kadri Karaosmanoğlu** ve **İlhan Selçuk**'tan alıntılar yaptım. "Sol" hareketten söz ederken, sosyal demokrasiyi dışarıda bırakıp onun hemen solundan en sola kadar geniş bir yelpaze ele alındığında bile, bu iki ismin dahil olup olmayacağı tartışma konusu edilebilir. **Yakup Kadri**'nin gençliğinde "*bir ihtilalin başına geçmek ve halk kitlelerini bir rüzgârın bir ormanı dalgalandırışı gibi harekete getirmek*" istediğini bilen pek az olsa gerek. Ne var ki, ikisi de Türk solundaki ilginç ve önemli bir olguya işaret eden bir özelliğe sahip.

Yakup Kadri 1930'ların *Kadro* dergisinin, **İlhan Selçuk** ise 1960'ların *Yön* dergisinin önemli isimlerinden. Türk solunun en etkin ve nüfuzlu üç dört yayınından ikisi olan bu dergiler, kendilerini aslen Kemalist olarak tanımlayanlarla aslen sosyalist olarak tanımlayanların ortak bir düşünce platformunda ne kadar kolay buluştuklarının, birlikte ne kadar uyumlu çalıştıklarının ve iki grup arasında hiçbir düşünsel çalkantı yaşamadan ne kadar sorunsuz geçiş yapılabildiğinin eşsiz göstergeleri.

Kadro ekibinin kurucu üyesi ve ruhu olan **Şevket Süreyya Aydemir**'in Moskova'da Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi'nde okuduktan ve TKP merkez komitesi üyeliği yaptıktan sonra Kemalizm'in daha da seçkinci, merkeziyetçi, tepeden inmeci bir sürümünün teorisyenliğini yapması; **Vedat Nedim Tör**'ün TKP Genel Sekreterliği'ne kadar yükseldikten sonra *Kadro*'nun kurucu nüvesine dahil olması ve ardından Kemalist devletin kültür politikalarının önemli bir ismi olması garip de değil, tutarsız da.

Yön dergisi ise, *Kadro*'dan çok daha kapsamlı bir biçimde Türk solunun en geniş yelpazesini hiçbir temel çatışma yaşanmadan bir araya getirebilmiştir. Derginin kurucusu, yayın yönetmeni ve başyazarı **Doğan Avcıoğlu**'nun "*Türk ordusu ne Batıdaki örnekler gibi kiralanmış askerlerle ne de gene bazı Batı ülkelerinde olduğu gibi kumanda kademelerinde sadece ve sadece belli asalet sınıflarından harp okuluna alınmış, yetiştirilmiş insanlardan teşekkül etmiştir. Kısacası Türk ordusu halkın ordusudur, halk ordusudur. İlericiliği, Atatürkçülüğü buradan gelir*" ("Sosyalist Gerçekçilik", *Yön*, Sayı 39, sf. 20) sözlerine belki derginin tüm yazarları ve Yön Bildirgesi'nin tüm imzacıları katılmıyordu, ama "*sosyalizm, hürriyet düzeni içinde hızla kalkınmak isteyen memleketimiz için tek çıkar yoldur*" görüşüne hepsinin katıldığı, sosyalizmi hepsinin bir kalkınma modeli olarak düşündüğü tahmin edilebilir.

Kısacası, **Şevket Süreyya**'ya ve **Doğan Avcıoğlu**'na itiraz edilmeyecekse, **Yakup Kadri** ve **İlhan Selçuk**'a da edilmemesi gerekir. Bunlar, Türk solunun geniş kesimlerinde Kemalizm ile sosyalizm arasındaki çizginin ne kadar silik ve geçirgen olduğunu simgeleyen isimlerdir. Günümüz solunun bir çok örgütünün öncülleridirler.

Roni Margulies

Marksizm sohbetleri

AKP devlet partisi mi oldu?

Tayyip Erdoğan'ın "Tek bayrak, tek devlet, tek millet" çıkışı ve Kürt sorununda çözümsüzlüğü derinleştiren açıklamaları, AKP'nin devlet partisi olduğu kanısını güçlendirdi! AKP bugünlerde devlet partisine dönüştüyse, dün hangi haldeydi? Devlet partisi ne demektir? AKP'den başka hangi partiler devlet partisidir?

AKP, 2002 seçimlerinde oy patlaması yaparak hükümet partisi olduğundan beri, hakkındaki söylentilerden geçilmiyor. Bazen demokrasi mücadelesinin neferi bazen de şahin bir parti.

AKP ikisi de değil. Bu yüzden şaşırmaya gerek yok.

2002 seçimleri, 2001 Şubat krizinin yarattığı politik krizin ürünü oldu. AKP, yeni kurulan bir parti olarak, Şubat krizinin sorumlusu olarak görülen DSP-MHP-ANAP hükümetinin çöküşünün yarattığı boşluğu doldurdu. Bu üç parti milyonlarca insanı radikal bir biçimde yoksullaştıran kriz kadar, 1999'dan 2002'ye kadar siyasal ve toplumsal alanda yaşanan istikrarsızlığın, huzursuzluğun da sorumlusu olarak görüldü. Kriz, toplumda değişim isteğini güçlendirirken, bu değişim isteğine yanıt verecek bir sol muhalefetin şekillenmemiş olması, geleneksel partilerden farklı, yoksullarla doğrudan ilişki içinde olan ve krizin sorumluları arasında görülmediği için yeni bir alternatif olarak öne çıkan AKP'nin seçim sandığında patlama yapmasına neden oldu.

Tek başına iktidar olabilen bir partinin özlemiyle yanıp kavrulan egemen sınıf açısından AKP çok önemli bir fırsat oldu. Bütün bir 1990'lı yılları bölünmüş bir biçimde geçiren, istikrarsızlık içinde debelenen, her seçimde yeni bir siyasi kriz hükümetiyle yüz yüze gelen ve bu yüzden küresel sermayeyle eklemlenme adımını atamayan egemen sınıf açısından AKP, Avrupa Birliği programını net bir biçimde savunduğu için de bulunmaz bir fırsat oldu.

2001 Şubat krizi, sadece ekonomik bir kriz, sadece toplumsal kutuplaşmada keskin bir derinleşme olarak yaşanmadı. Alt ve orta sınıflarla egemen sınıf arasındaki tüm bağlantıların sarsılmasına neden oldu.

Büyük sermaye sahipleri, Türkiye'deki adıyla TÜSİAD, egemenliğini pekiştirmek için, ara sınıfların ve emekçi sınıfların fikirlerine ikna olmasına muhtaçtır. Şubat krizi, yarattığı aşırı yoksullaşmayla, sayısız işyerinin arka arkaya kapanmasıyla, egemen sınıf açısından 12 Eylül 1980'den sonra en derin istikrarsızlığı yarattı. Toplumun her kesiminde huzursuzluk ve değişim isteği hakim hale geldi.

AKP egemen sınıflarla alt sınıflar arasındaki bağlantı kayışlarını teker teker onardı. Yeni bir umut olarak isrikrar sağladı. Bu yönde yaptığı bütün hamlelerle egemen sınıfın gözüne girdi. TÜSİAD'ın, yeni liberalizmin katıksız egemenliği için ihtiyaç duyduğu sermayevari demokrasi, Avrupa Birliği uyum paketleri olarak bir dizi demokratik açılım sağladı. Kıbrıs sorunundan Kürt sorununa kadar, sermaye sınıfının daha fazla istikrar ve küresel sermayeyle eklemlemlenmek için kurtulması gereken ağırlıklar AKP'nin çözüm paketinin öne çıkan parçaları oldu.

Burada, devreye, silahlı kuvvetlerin başını çektiği devlet bürokrasisi girdi. Egemen sınıfın istikrar yönündeki adımları, YÖK atamaları, bürokrasi atamaları, Kıbrıs gibi derin devletin arka bahçesinde yaşanan gelişmeler, Kürt sorununda savaş ekonomisinin dev pazarı ve savaş ayrıcalıklarının ortadan kalkması ihtimali darbe girişimlerine kadar uzanan hareketi başlattı.

AKP'yi istikrar ortamını güçlendirdiği için destekleyen egemen sınıf, çok açık bir biçimde frene bastı. Dolayısıyla AKP de frene bastı.

Bugün "Tek millet" diyen Tayyip Erdoğan, yarın yine, "Kürt sorunu vardır" diyerek devlet adına özür dileyebilir. Çözüm yönünde, burjuva sınıfının ufku kadar "geniş" olan bakış açısıyla girişimlere başlayabilir. Önemli olan aşağıdan, sürekli olarak, somut demokratikleşme talepleriyle basınç yapmayı başarmaktır.

Şenol Karakaş

Stensil ve Banksy

Eli Haligua

Sokak sanatının bir kolu olan graffiti'nin uzantısı kabul edilebilecek stensil, bir duvar resmi yapma yöntemi olarak kullanılan, aynı zamanda reklamların içeriğini bilinçli olarak çarpıtan, onları bozan, harap eden (ne kadar vandal değil mi?…) bir yöntem olarak da yaşadığımız mekanlarda görülmekte.

Estetik değer taşıyan stensillerin yanı sıra, politik mesajları içeren stensiller de mevcut. Gerçi sanatı galeriden çıkarıp sokağa taşımak da politik bir tavır olarak kendini göstermekte. Stensilin en önemli özelliği bence hızlı bir şekilde sonuca ulaştırması. Yapmak istediğiniz yazılamayı ya da resmi çok çabuk bir sürede gerçekleştirmeniz mümkün.

Stensil nasıl yapılır?

Stensil yaparken herhangi bir resim, karikatür veya fotoğrafın yanı sıra kendi çizimlerinizi de kullanabilirsiniz. Önemli olan resmin siyah-beyaz olması. Resmin kağıt çıkışından(istediğiniz boyut) ya da asetat, metal ya da şeffaf cilt kabından şablon hazırlanabilir. Kesici bir aletle kesilerek şablon hazırlanır. Basit bir stensil yapmanın maliyetinin düşük olması herkesin yapabilmesine olanak sağlıyor. Kesilen şablonun üstüne sprey boyayı sıkınca şablon aynen duvarda kendini gösteriyor. "stensilci" belediyelerin 'çöp atmayınız' vb. şablonları bile teknik olarak size yardımcı olabilir.

Banksy ve duvarları

Stensil deyince akla gelen en ünlü isim ise Banksy'dir. Banksy'nin internet sitesindeki manifesto bölümünde şöyle yazar:

Çocukken tanrıya hergün yeni bir bisiklet için dua ederdim.

Sonra tanrının o şekilde çalışmadığını fark ettim; bir bisiklet çaldım ve bağışlaması içiin dua etmeye başladım.

Emo Philips

Banksy "gerilla artist" olarak tanınan bir sanatçıdır. Çalışmalarında Mayıs 68 ayaklanmalarındaki gibi estetik protesto anlayışında savaş karşıtı, çevreci, hayvan haklarını savunan, kapitalist sistemi ve tüketim çılgınlığı eleştiren mesajlar yer alır.Kendisi, İsrail'de Betlahem'e, Filistin Duvarı'na, Chiapas'da Zapatistalar'ın kontrolündeki bölgelere ziyarette bulunmuş, imzasını atmıştır.

Çeşitli muhalif savaş karşıtı ve çevreci gruplara afişler ve posterler de hazırlayan Banksy'nin işlerinden biri Brookyn Müzesi'ne astığı, elinde sprey boya ile "savaşa hayır" duvar yazısı önünde duran bir asker portresiydi. Bir diğer sanat müzesi olan Metropolitan Sanat Müzesini ise gaz maskesi takmış bir kadının küçük altın çerçeveli portresi süsledi. Doğal Tarih Müzesi'ne duvar içerisinde jet uçağı kanatları, füzeler ve uydu anteni ile donatılmış bir böcek bulunan cam bir muhafaza astı.

Londra'da bir otobanın altına Rodin'in düşünen adam heykelinin kafasında trafik konisi bulunan bir taklidini yerleştirdi. Aynı şekilde Mona Lisa gibi "dokunulmaz" eser/ikonları da deforme ederek "dokunur" kıldı.

Kamu binalarına şablonla çizdiklerinden birinde ise iki polis öpüşmekte, bir duvarda ise bir İngiliz askeri tüfeğini bırakmış duvara işemekteydi..

Londra'da bir hayvanat bahçesinde fillerin bulunduğu bi duvarda yazan ise: "dışarı çıkmak istiyorum. Burası çok soğuk. Bakıcı kokuyor. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı."

Yasak ve metalaştırmaya karşı direniş

Banksy'nin resimleri bir ay önce gelen haberlere göre Kent Meclisi Başkanı Robert Davis kararıyla silinme tehlikesiyle karşı karşıya. Ama bir tehlike daha var: Kapitalizm.

Karşı olduğu sistemin metası ve markası olarak eserleri, ismi, t-shirtleri, bardakları süslüyor. Markalaşmış isminden insanlar tüketim çılgınlığına davet ediliyor. Ki dahası var. Eserleri duvarlardan sökülüp 100 binlerce sterline satılmak üzere açık arttırmalara meze oluyor. Banksy şimdi karşı olduğu sistemin metası olmamak için mücadele etmekle karşı karşıya.

Ekim sonunda Banksy'den gelen habere göre bir resmin Banksy'ye ait olduğunun yetkili bir organizasyon tarafından onaylanması gerekiyor. Banksy de kimliğini gizli tuttuğu için bu işi Pest Control adlı bir şirkete devretmiş. Pest Control, yakında müzayedeye konulacak beş esere orjinal belgesi vermeyeceklerini açıkladı. Artık Banksy, ait olduğu yerden sökülen hiçbir sokak çalışmasına orijinal onayı vermeyecek. Müzayede şirketi, Pest Control 'orijinal raporu vermese de' beş Banksy'i satmaya kararlı.

Bu durumda bize Banksy'ye kolaylıklar dileyip duvarları, reklamlamları süslemek düşüyor.

Dünya Ticaret Örgütü hala yerinde duruyor mu?

Battle in SEATTLE

İsmi Türkçe'mize her ne kadar 'İsyan' diye çevrilme ihtiyacı duyulmuşsa da, "Battle in Seattle" 1999 yılında Dünya Ticaret Örgütü'nün Seattle'daki toplantısını kitlesel olarak protesto eden binlerce insanın hikayesi.

Binlerce insan ayrı davalar uğruna yan yana geldikleri bu özel bir kaç günde büyük bir keşif yapmışlardı, tek bir ortak düşmana karşı beraber mücadele başarı getirebiliyordu. 30 Kasım günü toplantıların yapılacağı mekanların yollarını kapatan gruplar, üç gün boyunca eylemlerine devam ederek şehri felce uğratmış ve görüşmeleri engellemiş oldular. Bunu izleyen süreçte, gözaltına alınan protestocuların serbest bırakılması için devam eden mücadele sonunda hepsi özgürlüğüne kavuşmuştu.

Film bu olaylar sırasında bir kaç karakteri takip ederek mümkün olduğu kadar geniş bir anlayışa sahip olmayı hedefliyor. Malum ne gördüğümüz nereden baktığımızla ilgilidir ve ne kadar çok insanı dinleyebilirsek yaşananlar o kadar anlam kazanır. Dolayısıyla aslında bu boyutta binlerce kişinin katıldığı, onlarca ayrı dünya görüşünün olduğu bir eylemin 99 dakikada kurmaca bir kopyasını seyretmekle pek de yetinilemeyebilir. Örneğin en kalabalık gruplar olan işçi sendikalarının ihmal edildiğini pekala söyleyebiliriz. Bir de içeriği her ne kadar muhalif olsa da, filmde saldırıya uğrayan çokuluslu markaların isimlerinin hiç ağıza alınmaması var. Halbuki onların isimlerini de biliyoruz, neden saldırıya uğradıklarını da.

Belki de bir filmin sınırlarını bilmekte fayda vardır. Biber gazının kokusu bir filmde duyulmaz. Ama başka bir duygu ortaya çıkıyorsa, ben de orada olsaydım dedirtebiliyorsa film bir işe yaramış olabilir, kim bilir...

Orhan Göztepe

29 Kasım'da Küresel BAK kortejine!

DSİP krize karşı sokakta

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi yeni kampanyası 8 Kasım'da İstanbul Kadıköy'de başladı. "Kâr değil insan" kampanyasının ilk adımı tüm çalışanları kapitalizmin krizine karşı 29 Kasım'da Ankara'ya çağırmak. 29 kasım'da KESK krize, zamlara ve 2009 bütçesinin sermaye tarafından belirlenmesine karşı Ankara'ya yürüyor. DSİP, KESK'i desteliyor. Tüm işçileri, antikapitalistleri, darbe karşıtlarını savaş karşıtlarıyla birlikte Küresel BAK kortejinde buluşmaya çağırıyor.

8 Kasım'da kampanya açılışı Kadıköy'deki zamlara karşı KESK yürüyüşünde yapıldı. DSİP üyeleri KESK eylemine katıldı. Burada "Kâr değil insan" bildirisi dağıtıldı. Bildiride 30 yıldır çalışanlara karşı uygulanan yeni-liberal ekonomik politikaların çöktüğü ve kapitalistlerin bu krize bir çözümü olmadığı tespit ediliyor. Hükümetlerin çalışanları değil bankaları kurtarmayı seçtiğine dikkat çeken DSİP, dünyadaki yoksulluğun ve savaşların sorumlusu olan kapitalistlerin şimdi de krizin faturasını çalışanlara ödetmek istediğini söylüyor. 29 Kasım'da Ankara'da KESK'le birlikte zamlara, işten çıkarmalara, sefalet ücretlerine karşı olacağını söyleyen DSİP artık bu düzen değişmelidir diyor.

KESK eyleminin ardından DSİP üyeleri Kadıköy Çarşısı'ndaydı. Gün boyunca bildiri dağıtıldı. "Zengine vergi emekçiye zam" manşetli Sosyalist İşçi Gazetesi satıldı. 9 Kasım günü ise bu kez DSİP üyesi liseliler ve üniversiteliler sokaktaydı. İki günde yüzlerce bildiri dağıtıldı. Marksizm 2008 Antikapitalist tartışmalarının tanıtımı yapıldı. Kampanyanın ilk günlerinden birkaç anekdot:

● Orta yaşlı bir yoksulun Sosyalist İşçi manşetine yorumu: "Rengi de güzel yazısı da güzel…"

● Bir belediye emekçisinin eleştirisi: "Burada bir cümle eksi: Paralar nereye gidiyor?"

● Babadan oğula demokrasi dersi: 5-6 yaşlarında bir çocuk babasına DSİP üyelerinin ne yaptığını soruyor, yanıt şöyle "Düşüncelerini savunmak için onları yazıyor, kağıda basıyor ve dağıtıyorlar."

Kâr değil insan kampanyası İstanbul'un iki yakası, Ankara, İzmir, Bursa, Akhisar ve bir çok noktada devam ediyor. Okul çıkışlarında, dersane önlerinde, işyeri çıkışlarında, merkezi noktalarda binlerce bildiri dağıtılacak. Stantlar açılacak. 29 Kasım Ankara mitingine kitlesel katılım kampanyanın ilk hedefi.

Katılım ve iletişim için:

İstanbul: 0536 335 10 19
Ankara: 0538 849 84 80
İzmir: 0535 263 27 87
Kocaeli: 0554 524 73 03
Bursa: 0 537 774 47 86

KÜRESEL BAK BARIŞ VE ADALET KOALİSYONU

Savaş karşıtlarının bütçeye itirazı var

Çalışanlar konuşuyor

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, KESK'in 29 Kasım Ankara mitingini destekliyor. Türkiye'nin her yanından savaş karşıtlarını krize karşı sokağa çıkmaya çağırıyor. Küresel BAK kapitalizmin krizinin dünyada savaşları körükleyeceğini söylüyor.

Savaş karşıtları 2009 bütçesinde askeri ve güvenlik harcamalarının, eğitim ve sağlığa ayrılan bütçelerden daha fazla olmasına itiraz ediyor.

12 Kasım'da (Çarşamba) Kadıköy'de Moda Kültür Merkezi'nde Küresel BAK tarafından düzenlenen forumda KESK Başkanı Sami Evren, TTB Başkanı Gencay Gürsoy, sanatçı İlkay Akkaya konuşacak.

7 Kasım'da KESK Anadolu Şubeleri tarafından düzenlenen eyleme katılan BAK aktivistleri hafta sonu boyunca toplantı çağrısını Kadıköy sokaklarında dağıttı.

http://kureselbarisveadalet.org

Bankaları değil gezegeni kurtarın

IMF'yle anlaşma, Kyoto'yu imzala

ABD hükümeti bankaları kurtarmak için 850 milyar dolar ayırdı. Avrupa Birliği üyesi ülkelerin hükümetleri 1 milyar dolardan daha fazlasını onlar için harcadı. Dünya 1 milyardan fazla insan açlık sınırının altında yaşarken hükümetler yeryüzünde canlı yaşamını tehdit eden küresel ısınmaya karşı hiçbir şey yapmıyor. 2005'ten bu yana küresel ısınmaya karşı kampanya yürüten Küresel Eylem Grubu krize ve ekolojik krize karşı sokağa çıkma kararı aldı. KEG, KESK'i destekliyor. "Bankaları değil gezegeni kurtarın" çağrısını yapan KESK bugün IMF'yle anlaşma yapmaya hazırlanan hükümetin bu işten vazgeçip söz verdiği halde imza atmadığı Kyoto Protokolü'ne bakmasını istiyor. Okullarda KEG afişleri asılacak, sokak stantları açılıp, bildiri dağıtılacak.

6 ARALIK

KÜRESEL ISINMAYA KARŞI KÜRESEL EYLEM GÜNÜ

www.kureseleylem.org

YAŞAM SAVUNUSU

"Agaçları, otları, kedisi, köpeği faresi, hamamböcegi, balığı, kuşu, aslanı, kaplanı, fili ile doğa bir bütündür."

DESA direnişinin düşündürdükleri...

Türkiye'deki azınlıkları tasfiye girişiminin Rumlara ve diğer gayrimüslimlere karşı büyük bir "linç" ve "yağma" hareketinin gerçekleştiği günün, 6-7 Eylül 1955'in yıldönümüydü...

Karakedi Kültür Merkezi'ndeki toplantıdan çıkmıştım. Galatasaray Lisesi önündeki protesto gösterisine katılmak üzere yürüdüğüm yolda, yıllar öncesi gerçekleştirilen bu 'derin operasyonun' adeta izlerini sürercesine düşüncelere dalmış ilerliyordum. Birden elime tutuşturulan bildiri ve yükselen haykırışlarla yol üstünde bir mağaza önüne toplanan kızgın topluluğa takıldı gözüm.

Ellerinde dalgalandırdıkları, üzerinde kocaman sarı harflerle 'DERİ-İŞ' yazılı, kızıl bayrakları ile İstiklal Caddesi üzerindeki DESA mağazasının önünde toplanmışlardı. "DESA işçilerinin haklı mücadelesine destek ver!" çağrısında bulunuyorlardı etraflarında biriken kalabalığa.

Elime tutuşturulan bildiriye göz attım. "DESA'da ücretler 'asgari ücret' düzeyinde. Çok sık fazla mesai yapılmakta. Öyle bildiğiniz gibi 3-4 saat değil, sabahlara kadar işçiler çalıştırılmakta. Hiçbir sosyal hak yok, yemekler kötü... Beğenerek satın aldığınız 'deri' çanta, cüzdan ve montları üretenlerin çalışma koşullarını belki bugüne dek hiç merak etmediniz. Nasıl bir emek verilerek, hangi koşullarda, o çok beğenerek satın aldığınız ürünler ortaya çıkmaktadır? DESA, artık derisinin kalitesi, yüksek fiyatları, giydirdiği ünlüleri, reklama harcadığı paraların yanında, çalışanların sendika üyesi olmak istemesine rağmen, sendikalaşmalarını engellemek için yaptıklarıyla da çok konuşulacak..."

* * *

Evet yirmi birinci yüzyılda, işverenlerin hâlâ işçilerin en doğal, temel haklarından olan örgütlenme ve sendikalaşma haklarına karşı yürüttükleri zalimce tutum açıkça kınanmayı da, ürünlerini 'boykot' etmeyi de çoktan hak ediyor elbette. Büyük çoğunluğu emekçi olan seçmenlerin oylarıyla iktidara gelen hükümetlerin, altına imza attıkları çeşitli uluslararası sözleşmeleri de (mesela İLO) çiğneyerek bu tür zalimce uygulamalara seyirci kalmaları ise her türlü tepkiyi hak ediyor. Tıpkı YÖRSAN'da ve diğerlerinde olduğu gibi, işçilerin sendikalaşma girişimlerine engel olunması mutlaka hak ettiği cevabı almalı...

* * *

Ama, bu kez benim üzerinde durmak ve dikkatinizi çekmek istediğim ise; olayın bir başka boyutu. DESA işçilerinin mücadelesinden hareketle; baskı, sömürü ve zalimce davranışa 'bir başka açıdan' bakmaya çalışmak... Çünkü, gerek "sendikacılar" cephesinden, gerekse de 'hak, özgürlük, eşitlik, cinsiyet ayrımcılığı ve ırkçılık karşıtı' mücadele yürüten "sol" kesimden bu konuya değinen olmadı/olmuyor hiç. Bu da, aslında olana ses çıkmamasının yanında, içimin bir kat daha acımasına neden oluyor. Çünkü yazılarımda sıkça dile getirmeye çalıştığım gibi; aslında "türcülük" de aynen "ırkçılık" ve "cinsiyet ayrımcılığı" gibi bir şey.

"DESA direnişi ile ne ilgisi var?" diyeniniz olacak belki de. Ama, birilerinin önce DESA işçilerine ve dünyada aynı işi yapanlara şunu açıkça söylemesi gerekir: İmalatında çalıştığınız ürünlerin ham maddesini oluşturan "deri", kendi türümüzün sürdürülebilirliğini de sağlamak için, yaşamı eşit ve hakça paylaşmamız gereken bir başka canlıya, bir başka türe aitti!..

Haklarını elde etmek, zalim sömürü ve baskıya karşı direnmek için yola çıkarken, farkına varmadan da olsa, bir başka türün yaşam hakkının gasp edilmesine aracı olunmasına nasıl olur da kimse ses çıkarmaz?..

Aslında, vicdani açıdan bu konuya hem sendikal hem de politik alanda bir karşı çıkanın olması, yüksek sesle dile getirmesi gerekmiyor mu? Haklı olarak, "yeni bir sol inşa etmenin tam zamanı" değerlendirmelerini yaparken; inşa edilecek olanın ırkçılık, milliyetçilik, cinsiyet ayrımcılığı karşıtlığının yanı sıra mutlak ve mutlak "türcülük karşıtı", yaşam savunucusu bir hareket de olması gerekmiyor mu?

Sadece DESA'yı boykotla yetinmeyin

"Deri" de, "kürk" de, ne bir kumaştır, ne de bir giysi. Her ikisi de aslında öldürülmüş bir hayvanın, bir başka canlı türünün cesedidir. Unutmamalıyız ki; ucuz işgücü için insanlık dışı koşullarda çalıştırılan insanlar kadar, hayvanlar da 'vahşi kapitalizmin' kurbanı olmaktadır. Her yanı işlenip, parlatılarak ayakkabı, çanta, ceket olarak satışa sunulan aslında öldürülmüş bir hayvanın parçasıdır. "Deriler zaten etleri için kesilen hayvanlardan elde edilmiyor mu?" diyenleriniz de olabilir. (En iyisi 'vejetaryen' olmak tabii...) Ama iyi bilinmelidir ki; bu, deri hakkındaki çok yaygın bir yanlış kanıdır. Hayvanlara Etik Muamele İçin Mücadele Edenler Birliği PETA'nın derlediği verilere göre; deri, hayvan sanayisinden basit bir yan ürün değildir. Sektörel bilgiler gösteriyor ki, hayvanların derisi "et sektörünün ekonomik açıdan en önemli yan ürünü" konumunda. Örneğin, ineklerin süt üretimi düştüğünde, hem onların hem de yavrularının derileri kullanılır. Dolayısıyla mezbahanın (ve sınai çiftliğin) ekonomik başarısı ile derilerin satışı arasında doğrudan bağ var. Deri ve et talebinin düşmesi, sınai çiftliklerde acı çeken ve öldürülen hayvanların sayısının da azalmasını sağlayacaktır. Burada DESA işçileriyle dayanışan ve "DESA ürünlerini" boykot etmekle yetinen kadınlara da bir hatırlatma yapmak istiyorum: Deriye karşılık o kadar çok alternatif varken neden gereksiz bir zulmü destekleyelim? Ne dersiniz? DESA ürünlerini boykot etmekle yetinmeseniz nasıl olur?

Ayrıca, deri üreticileri ürünlerini "çevre dostu" gibi süslü ifadelerle de pazarlamaya çalışırlar. Ama deri üretimi çevreye zarar verir ve tabaklama işlemi derinin biyolojik olarak çözünmesini engeller. Hayvanların derileri mineral tuzlar, formaldehit, kömür katranı türevleri, çeşitli yağlar, boyalar ve siyanür bazlı cilalar gibi zararlı birtakım maddeler aracılığıyla, kullandığımız deriye dönüştürülür. Bu zehirli maddelerin yanı sıra tabaklama işleminden kalan atıklarda protein, tüy, tuz, kireç tortusu, sülfür ve asit gibi çok miktarda çevreye zararlı madde bulunur. Bu da diğer boyutu tabii.

* * *

Hak ve özgürlük mücadelelerinin, kendimiz dışında başkalarının, başka canlıların, türlerin en temel hak ve özgürlüklerini engelleyerek, çiğneyerek, yok ederek kazanılması hiç mümkün mü?

Hayvan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin ilan edilişinin (15 Ekim 1978) otuzuncu yıldönümünde, bir başka açıdan DESA işçilerinin direnişine, buradan hareketle de genel olarak hak mücadelelerine bakmaya çalıştım. İnşa edilmeye çalışılan 'yeni bir sol hareketin' demokratlığının da, demokratikliğinin de ölçütü biraz da buradan geçeceğe benziyor. Kendini "en akıllı", "en zeki" sanan "kibirli" türün katı eleştirisini yapabilmek de buna dahil!.. Ne dersiniz, haksız mıyım?..

Yalçın ERGÜNDOĞAN
yalcin.ergundogan@sesonline.net

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul -Tel: 0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

MARKSİZM 2008

ANTİKAPİTALİST TARTIŞMALAR

Marksizm 2008 Antikapitalist tartışmalar dizisinin ilk durağı Ankara'ydı. 6-7-8 Kasım üç gün boyunca 9 toplantıda kriz, savaş, küresel ısınma, darbeler ve Ergenekon, yeni sol, Marksist gelenek ve transfobi gibi bir çok başlık tartışıldı. Farklı görüş ve örgütlerden gelen konuşmacılarla DSİP üyeleri ortak vurgular yaptı. Ankara'nın çağrısı 'krize karşı direniş ve yeni bir sol' oldu. İşte Ankara'daki antikapitalist tartışmalarda söylenenler:

● Marksizm 2008'in ilk gününde Kürt sorunu nasıl çözülecek sorusu tartışıldı. Barış Meclisi'nde Ayhan Bilgen , "demokratik taleplerle Kürtlerin taleplerinin yan yana savunulduğu yeni radikal bir dile ihtiyaç olduğunu" vurguladı. DSİP'ten Roni Margulies ise , "sosyalistlerin görevinin ezilen ulusun bütün taleplerini sahiplenmek olduğunu" belirtti. Margulies, çözüme yakın olduğumuzu Aktütün sonrası yaşanan gelişmelerin, "vatana sağolsun demiyorum" diyen asker ailelerinin, 22 Temmuz 2007 seçimlerinde Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarının aşağıdan gelene bir çözümün işaretleri olduğunu söyledi.

● Marksizm 2008'de tam da 'Marks haklı çıktı' itiraflarının ertesinde, Marksist teori ve gelenek de tartışıldı. Sosyalist İşçi yazarı Can Irmak Özninar' 'Marksizmin güncelliği' toplantısındaki konuşmasında işçi sınıfının kapitalist toplumdaki tuttuğu yere dikkat çekti ve değişimin asıl gücünün burada olduğunu vurguladı. DSİP üyeleri Damla Çimen ve Ersin Tek 'Troçki: Stalinizmin devrimci eleştirisi' toplantısında yaptıkları sunuşlarda aşağıdan sosyalizmi anlattı.

● 26 Temmuz'da darbelerin merkez üssü Ankara'da darbe karşıtları yürümüştü. Marksizm 2008 en uzun tartışması kaçınılmaz olarak yine darbe ve Ergenekon üzerine oldu. Bağımsız aday Prof. Dr. Baskın Oran, DTP yöneticisi ve Taraf Gazetesi yazarı Orhan Miroğlu, Star Gazetesi yazarı Berat Özipek ve DSİP üyesi Şenol Karakaş'ın konuşmacı olduğu 'darbeye karşı demokrasi' toplantısı yine radikal sözlere sahip oldu, işte bir kaçı:

Baskın Oran: "Ergenekon iddianamesinin eksikleri vardır ancak bu eksiklikler davanın önemini azaltmaz."

Orhan Miroğlu: "DTP'de sosyalistler de Ergenekon'a karşı tarafsız kalamaz."

Berat Özipek: "Ne AKP ne Ergenekon" sloganıyla "Ne Refahyol ne hazır ol" sloganları, farklı tarihlerde söylenmiş olmasına rağmen, aynı politik çizgidedir"

Şenol Karakaş: "Ergenekon davasının toplumda ve solda bir yarılmaya yol açtığını, herkesi darbeye karşı tutum alan ve almayan şeklinde ayrıştırdı. Sosyalistler darbelere karşı mücadeleye devam edecekler."

● Küresel ısınma antikapitalist tartışmalarda özel bir yer tuttu. DSİP üyesi Ekin Gayretli ve KEG aktivisti Önder Algedik'in konuşmacı olduğu 'küresel ısınma ve ekolojik kriz' toplantısında gelmekte olan felaketin boyutları anlatıldı. Gezegeni değil bankaları kurtaran kapitalizme karşı direnişi insan ve canlı yaşamı için acil bir görev olduğu vurgulandı. Konuşmacılar 6 Aralık'ta küresel eylem çağrısı yaptı.

● Ankara'da Sincan'da, Eryaman'da ve şehrin bir çok yerinde transfobik saldırılara maruz kalan travesti ve transeksüeller de Marksizm 2008'deydi. 'Başka bir dünyada homofobi ve transfobiye yer yok' başlıklı toplantıda konuşan DSİP üyesi Zeynep Munlafaoğlu sosyalistlerin tüm ezilmelere karşı olduğunu ve LGBTT kurtuluş mücadelesine katılmaları gerektiğini söyledi. Pembe Hayat LGBTT Derneği Başkanı Buse Kılıçkaya ise 20 Kasım'da nefrete cinayetlerine karşı gerçekleştireceklerini anlattı ve DSİP'in LGBTT bireylerle birlikte mücadele ediyor oluşunun önemini vurguladı.

● Krize karşı ilk eylemler başlarken KESK Başkanı Sami Evren ve DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan 'kriz ve devrimci olasılıkları' tartıştı. Doğan Tarkan, kriz dönemlerinde işçi sınıfının ya paniğe kapılıp kendini kurtarmaya çalışacağını ya da kolektif mücadeleye gireceğini belirtti. Bugün kriz karşısında savaş karşıtı hareketin kazanımlarının ve neo-liberalizmin çöküşünün emekçilerin avantajı olduğunu anlatan Tarkan, "Kriz döneminde örgütlenecek mücadelede işçi sınıfının en önde yer alması devrimci sonuçları mümkün kılar" dedi. 29 Kasım'da Ankara'da gerçekleşecek olan mitingin uzun erimli bir mücadelenin ilk adımı olduğunu ve DSİP'in şimdiden Küresel BAK kortejine çağrı yaparak eyleme hazırlandığını belirtti. KESK Başkanı Sami Evren krize karşı mücadelenin örgütlü olması gerektiğini belirtti ve "bu mücadelede Kemalizme bulaşmamış, Ergenekon davasında net tutum almış çevrelerin emekçilerle birlikte mücadele edebileceğini" vurguladı. Krize karşı örgütlenecek mücadelenin bir kampanyaya dönüşmesi gerektiğini dile getiren Evren, Türkiye'de savaş karşıtı hareketin 2002-2003 yıllarında Irak işgaline karşı örgütlediği kampanyayı ve 1 Mart zaferini örnek gösterdi. Sami Evren "29 Kasım'da gerçekleşecek olan bütçe eylemine çağrı yaptı ve tabandan örgütlenen, emekçiden yana olan, basit ve sade bir programa sahip yeni bir solun Türkiye'de elzem olduğunu" belirtti.

Marksizm 2008'in kapanış toplantısında konuşan DSİP Genel Sekreteri Damla Çimen 'Kârı değil insanı savunan yeni bir solu inşa edelim' çağrısı yaptı.

Antikapitalist tartışmalar İzmir'de devam ediyor

	12.30 - 13.45	14.30 - 15.45	16.00 - 17.15	18.30 - 19.45
15 Kasım Cumartesi		**Küresel ısınma ve ekolojik kriz** Av. Hilal Küey Ayşin Altun	**Kriz ve emekçi sınıflar** Giray Korkusuz	**Antikapitalist hareket ve sol alternatif** Recep Aykın Ekrem Tükenmez
16 Kasım Pazar	**Stalinizmin iflası ve aşağıdan sosyalizm** Erkan Kara	**Cinsiyetçilik ve kapitalizm** Nalan Damarsardı	**Kemalizm, politik İslam ve sol** Doç Dr. Nilgün Toker Volkan Akyıldırım	**Kemalizm, politik İslam ve sol** Doç Dr. Melek Görenli Roni Margulies

İzmir Karakedi Kültür Merkezi Alsancak 2. Kordon 278/1 (Fon Kırtasiye karşısı)